

ΜΙΟΥΚΕΤ

“ΜΠΟΥΚΕΤΟ”

ΕΒΔΟΜΗΜΙΑ ΕΚΔΟΣΗ ΦΙΛΟΛΟΓΙΚΗ ΕΠΙΘΕΩΡΗΣΙΣ
ΔΙΕΥΘΥΝΟΜΕΝΗ ΥΠΟ ΟΝΟΜΑΤΟΣ ΛΟΓΙΩΝ
ΓΡΑΦΕΙΑ: 7 ΟΔΟΣ ΛΕΚΑ 7
Τιμητική κεφάλαια 1.000.000 δραχμών

ΟΡΟΙ ΣΥΝΔΡΟΜΩΝ “ΜΠΟΥΚΕΤΟΥ”
ΕΣΩΤΕΡΙΚΟΥ ΔΙ’ ΕΝ ΕΤΟΣ... Δρ. 100
ΕΣΩΤΕΡΙΚΟΥ... Δρ. 80
ΑΓΓΛΙΑΣ ΑΙΓΥΠΤΟΥ... Δρ. 1
ΑΜΕΡΙΚΗΣ... Δολ. 4
ΔΩΔΕΚΑΝΗΣΣΑ... Δρ. 80

Δι’ εμάς και τ’ ἄλλους κατ’ ἀναλογία
Αἱ συνδρομαὶ δέον ν’ ἀπευθύνονται ὡς ἐξῆς:
ΔΙΕΥΘΥΝΣΙΝ “ΜΠΟΥΚΕΤΟΥ”, ΑΘΗΝΑΙΣ

ΟΡΟΙ ΣΥΝΔΡΟΜΩΝ ΒΙΒΛΙΟΦΟΡΙΑΣ “ΜΠΟΥΚΕΤΟΥ”
Εσωτερικοῦ δι’ ἑν ἔτος 12 βιβλία Δρ. 120
Εσωτερικοῦ... Δρ. 160

ΤΟ ΤΕΥΧΟΣ ΤΙΜΑΤΑΙ ΔΡΧ. 2
ΔΗΜΟΣΙΕΥΣΕΙΣ Ο ΣΤΙΧΟΣ ΔΡ. 5
ΔΙ’ ΑΓΓΕΛΙΑΣ ΙΔΙΑΙΤΕΡΑΙ ΣΥΜΦΩΝΙΑΙ
Τὰ προηγουμένα τεύχη τιμῶνται Δρχ. 3

Διὰ τὰ ΟΦΘΑΛΜΙΚΑ ΝΟΣΗΜΑΤΑ
συνιστῶμεν τὴν ἐπεξεύρεσιν Ὁφθαλμο-
λόγων Κλινικῶν κ.

ΣΠΗΛΙΟΥ ΧΑΡΑΜΗ

Υψηλότης τῆς Ὁφθαλμολογίας ἐν τῇ Πα-
νπιστημίᾳ. Μέλους τῆς Γαλλικῆς Ὁφθ. ο-
μολογικῆς Ἑταιρείας Διευθυντοῦ Ὁφθαλμο-
λογικῶν Κλινικῶν. Ὁφθ. ομολογίου Σχο-
λῆς Παρισιῶν.

ΘΕΡΑΠΕΥΟΝΤΑΙ: Καταρρακτὴς ἀμύσας
καὶ ἀσφαλῶς. Τραχόματα, τριχίαι, αἰλουθω-
για κλπ. διὰ τὸν ἀσφαλῶς τῶν φαρμάκων
καὶ πάντα τὰ ὀφθαλμικὰ νοσήματα.
27 Μετάνδρου 27—Ἀθῆναι—Τηλ. 1-68.

Ι. Φ. ΚΩΣΤΟΠΟΥΛΟΣ

ΤΡΑΠΕΖΙΚΑΙ ΕΡΓΑΣΙΑΙ

ΟΜΟΡΡΥΘΜΟΣ ΕΤΑΙΡΕΙΑ

ΕΤΟΣ ΙΔΡΥΣΕΩΣ 1879

ΕΝ ΑΘΗΝΑΙΣ ΣΤΑΔΙΟΥ 4

Εκτελεῖ πάσης φύσεως

Τραπεζικὰς ἐργασίας

Εἰδικὴ ὁργάνωσις

Δι’ ἀγοροπωλῆσιν δυνατάλλεματος

ΕΥΚΑΙΡΙΑ! ΕΥΚΑΙΡΙΑ!

ΕΙΣ ΤΑ ΓΥΝΑΓΙΚΑ ΚΑΤΑΣΤΗΜΑΤΑ

ΚΩΝΣΤ. ΘΕΟΔΩΡΟΠΟΥΛΟΥ

ΛΕΚΑ 7

Πολύχρονος κλισὴ καὶ ἄλλ. τεχνικὰ

μ. νόχρωνα καὶ διχρῶμας

ΔΙΑ ΠΕΡΙΟΔΙΚΑ ΚΑΙ ΕΚΔΟΣΕΙΣ ΚΑΛΙΤΕΧΝΙΚΑΣ

ΕΥΚΑΙΡΙΑ ΔΙΑ ΤΟΥΣ ΕΛΛΗΝΑΣ ΕΚΔΟΣΤΑΣ

ΑΙΓΥΠΤΟΥ ΚΑΙ ΑΜΕΡΙΚΗΣ

ΕΘΝΙΚΗ ΤΡΑΠΕΖΑ ΤΗΣ ΕΛΛΑΔΟΣ

Προκήρυξις ἀρχιτεκτονικοῦ διαγωνισμοῦ
Ἡ Ἐθνικὴ Τραπεζα τῆς Ἑλλάδος προκηρύ-
σσει διαγωνισμὸν μεταξὺ Ἑλλήνων ἀρχιτεκτόνων
καὶ μηχανικῶν πρὸς ἐκπόνησιν μελέτης ἀνεγέρ-
σεως κτιρίου διὰ τὸ Ὑποκατάστημα τῆς εἰς Θεσ-
σαλονίκην.

Τὸ κτίριον θὰ ἀνεγερθῇ ἐπὶ τῶν ὁδῶν Τσι-
μικῆ, Μεγάλου Ἀλεξάνδρου καὶ Ἀνώνυμου.
Θὰ ἀποτελεῖται δὲ ἐξ ἡμιτογείου, ἰσογείου
καὶ 2 ἄλλων ὀρόφων καὶ θὰ περιλαμβάνῃ τὰ ἀ-
παιτούμενα διαμερίσματα διὰ τὰ ἐξυπηρετήσασθαι
μέ εὐρυχωρίαν τὰς ἀνάγκας τοῦ ὑποκαταστήμα-
τος ἐπὶ τῇ βῆσιν τῶν κατωτέρω δεδομένων, καὶ
ἐὰν μετὰ τοῦτο ἀπομνη ἐλευθερὸς χώρος, δι-
ναιτοὶ οἱ δ ἀγρυσθησόμενοι νὰ προσορίσωνται
τοῦτον πρὸς ἐκμετάλλευσιν με εἰσοδὸν ἰδιαίτερον
ἐπὶ τῆς οδοῦ Ἀνώνυμου, ἀλλ’ ὑπὸ τὸν ὅρον οἱ
ἐξωτερικῶς τὸ κτίριον θὰ ἀποτελῇ ἐν ἑνιαίῳ σύ-
νολον καὶ μελλόντικῶς ἡ Τράπεζα θὰ δύναται
νὰ ἐπεκταθῇ ἐπὶ τοῦ χώρου τοῦτου.

Τὸ κτίριον δέον νὰ περιλαμβάνῃ τὰ ἐξῆς:
Α’ εἰς τὸ ἰσόγειον.
Αἰθυσαν συναλλακτικῶν.
Ταμεῖον πληρωμῶν καὶ εἰσπράξεων μετὰ πα-
ρακαταστάσεων μικροῦ θύρου, οφθαλμικῶν καὶ ἀπ’ εὐ-
θείας συγκοινωνίας μετὰ τῶν ἐν τῷ ὑπογείῳ τῆς
σαυτοφθαλμικῶν.
Δύο γρ. φαῖα ὑποδευθυντῶν μετὰ αἰθούσῃ
ἀναμονῆς.

Διαμερίσματα λογιστηρίου, ἐκδύσεως ἐπιτα-
γῶν, τρεχομένων λογαριασμῶν κ. λ. π. ὅπαντα τὰ
ἀνω γραφεῖα δυνάμενα νὰ ἐπινοηθῶσι μετὰ
τοῦ κοινῆς καὶ ἑκάστη νὰ περιλάβῃ 125 ἐν ὅλῳ
ὕψαλλοις εἰς 38 ἐπὶ 18 ἰσριθμῶν θυρίδων
καὶ τέλος τὰ ἀπαιτούμενα βοηθητικὰ διαμερίσμα-
τα ἰμαιοφθαλμικῶν, νιπτήρων, ἀποχωρητηρίων.

Β’ εἰς τὸν ἄνω ὀρόφον.
Γραφεῖα ἑσπερίων ὡν Ὑπουργιῶν μὴ σχετι-
ζόμενα μετὰ τὸ κοινὸν ἰκανὰ διὰ 150 ὕψαλλοις
Γραφεῖα Διευθυντοῦ μετὰ διαμερίσματα ἀναμο-
νῆς καὶ γραφεῖα ἰδιαίτερον γρ. ἡμετέρας.
Αἰθυσαν Συμβουλίου, αἰθυσαν Νομικοῦ
Συμβουλίου καὶ γραφεῖα Δικαστικοῦ Τμήματος.

Γ’ εἰς τὸν ἰσὺ ὀρόφον.
Διαμερίσματα κατοικίας τοῦ Διευθυντοῦ πε-
ριέχον:
Προθάλαμον, Αἰθυσαν ὑποδοχῆς, ἑσπερίων,
γρ. αἰθυσαν 4 δωματῖα ὕψους, 2 λουτρά
office, μαγειρεῖον καὶ κατωκίαν ὑποδευθυντοῦ
περιλαμβανόμενα, προθάλαμον, αἰθυσαν, ὑπο-
δοχῇ, ἐσπερίων, 3 δωματῖα ὕψους, ἐν λ. ὑπερὸν
office, μαγειρεῖον κ. λ. π.

Δ’ εἰς τὸ ἡμιγυμνασίον.
Εἰς τὸ ἡμιγυμνασίον θὰ γκατασταθῇ τὸ κεν-
τρικὸν Θύρου οφθαλμικῶν τῆς Τραπεζῆς μετὰ ἰδιαί-
τερον διαμερίσματα δια χρηματικῶν τῶν ἐνο-
κίων εἰς τὸ κοινὸν, προθῆκον διὰ τὸ κοινόν,
γραφεῖον διὰ σχετῶν ὑπ. ὅρων καὶ διὰ δι-
δρομῶν περιφ. ὅν διὰ τοὺς περιπολοῦντας φύ-
λακας, διαμερίσματα διὰ τὴν σεραιτικὴν φρου-
ρὰν τοῦ καταστήματος μετὰ ἰμαιοφθαλμικῶν
νιπτήρων καὶ W.C. διαμερίσματα ἐγκαταστάσεως
κεντρικῆς θέρμανσης, τηλεφώνου καὶ ὑπερ-
θέρμανσης διὰ 4 κλιττήρων τῆς Τραπεζῆς.
Υδαποθηκὴ ἐλαχίστης χωρητικότητος 60 μ³ καὶ
πυροσβεστικὴν ἐγκατάστασιν.

Ἐὰν ἡ διαρρύθμισις τῶν σχεδίων τὸ ἐπιτρέ-
πει ἐν τῷ ἡμιγυμνασίῳ θὰ διατεθῇ χώρος δὲ τὸ
τὴν ὑπερῶσαν χωρητικὴν χωρητικὴν διανεῖν
με σχετικὴν μικρὰν αἰθυσαν συναλλακτικῶν, καὶ
γραφεῖον διὰ 25 ὕψαλλοις ἐξ ὧν 5 ἐπὶ ἰσο-
γείῳ θυρίδων καὶ γραφεῖον με αἰθυσαν ἀ-
ναμονῆς διὰ τὸν ὑποδευθυντὴν τῆς ὑπηρεσίας
ταύτης. Ἐν ἐννοίᾳ περιπτώσεως ἡ Ὑπηρεσία
αὕτη θὰ ἐγκατασταθῇ εἰς τοὺς ἀνω ὀρούς.
Ἡ μελέτη διὰ περιλαμβανῇ:
Κατόψεις ὁλῶν τῶν ὀρόφων, προφίλεις ὁλῶν
τῶν πλευρῶν καὶ τοῦλάχιστον τρεῖς (3) κατὰ
μήκος καὶ πλάτος τομὰς ἀπὸ κλίμακα 1/100
Προσπικτῶν διὰ γρ. ἡμῶν καὶ λε-
πομερίας ὑπὸ 1/10 ὅσας χρίνουν ἀνάγκας οἱ
διαγωνισθησόμενοι καὶ τέλος γεωμετρικῶν διὰ-
γράμματα τῆς κτιρίου προφίλεις ὑπὸ κλίμακα 1/50.
Θὰ συνυποβληθῇ δὲ ἐκδύσεως δικαιοδογῶν
τὴν ἀποδεκτὴν γενομένην διαρρύθμισιν καὶ προ-
βλογισμὸς ἐπὶ τῇ βῆσιν ἐκμετρίσεως κατὰ
τὸν μέτρον τῆς ἀπαιτηθεμένης διαπάνης διὰ
τὴν κατασκευὴν τοῦ κτιρίου, θέλει δὲ συνυπο-
βληθῇ καὶ λεπτομερὴς προμετρήσεις τῆς μαρμα-
ρικῆς.

Ὁ ἀρχιτεκτονικὸς ρυθμὸς τὸ κτιρίου δέον νὰ

ΨΑΛΙΚΑ

ΕΙΔΗ

ΠΟΛΥΤΕΛΕΙΑΣ

ΚΩΝ. Θ. ΨΑΛΙΑΣ

ΕΥΑΓΓΕΛΙΣΤΡΙΑΣ 22

Πλυστασιὲς συλλογῆς
ΜΕΘΩΝ ΜΟΔΕΛΛΩΝ καὶ
καπέλλων

ΚΑΤΑΣΤΗΜΑ

ΓΥΝΑΙΚΕΙΩΝ

ΠΙΛΩΝ

ΚΑΛΑΜΟΠΕΣ Β. ΣΥΛΛ

ΤΟ ΕΙΔΙΚΩΤΕΡΟΝ ΣΤΑ ΥΠΟΔΗΜΑΤΑ

BINE TO

“ΜΠΙΖΟΥ”

Ι. ΑΘΑΝΑΣΙΟΥ

7—ΧΑΡΙΛΑΟΥ ΤΡΙΚΟΥΠΗ—7

εἶνε ἐπιβάλλον Ἑλληνικοῦ ἀρχαίου τύπου ἢ Βο-
ζαντινός.

Τὸ κτίριον θὰ ἐκτελεσθῇ ὁλῶν δι’ ὕψους ἰ-
σοτήτος ποιότητος ἀντισεισμικῶν καὶ ἀφλεκτο-
ν, μετὰ πλάσματα καὶ στέγας ἐκ βετον-αργεῖ
ἐπιτε-
πομένης τῆς χρησιμοποίησεως τοῦ ὕψους μόνον
διὰ τὰ κουφώματα καὶ τὴν ἐπιστρώσαν τῶν παπέ-
δων τῶν κατοικίων καὶ τῶν κυριωτέρων διαμε-
ρισμάτων τῶν γραφείων, τὰ δὲ δευτερεύοντα δα-
μ. ε. σ. α. θὰ ἐπιστρωθῶν διὰ Portland, αἱ αἰ-
θουσας συναλλακτικῶν διὰ πλακῶν μαρμαρίνου,
ὡς καὶ αἱ κλιμακες.

Διὰ τὸν ἀναρτήρα θὰ προβλέπεται χώρος
δι’ ἐγκατάστασιν διπλοῦ τουτουῦ Paster-Noster.
Αἱ μελέται δέον νὰ ὑποβληθῶν εἰς τὴν Ἐ-
θνικὴν Τράπεζαν (Γενικὴ Ὑπηρεσία) ἀπὸ τῆς
1ης μέσης τῆς μηνιμῆρας τῆς 5ης Μαΐου τοῦ ἔ-
τους 1925 τὸ βραδύτερον.

Σὺν τῇ ὑποβολῇ τῆς μελέτης ἑαστος τῶν δια-
γωνισθησόμενων θὰ ὑποβάλλῃ εἰς διπλὴν πλῆξιν ἀ-
ναγράφοντα τὸν ἀριθμὸν καὶ τὸ εἶδος τῶν πε-
ραδωθέντων διαγραμμάτων καὶ τῶν ὁλῶν.

Τὸ ἔτερον ἐκ τῶν ἀντιτιμῶν τούτων θὰ τῇ
ἐπιστρωφῇ ὑπογεγραμμένον.

Πάντα τὰ ἀνω θὰ συνοδεύονται διὰ φακέλλου
ἐσφραγισμένου ἀναγράφοντες ἐξωθεν μὲν τὸ
πνευδόνυμνον, ὑπὸ δὲ τὰ παρουσιασθῇ ἡ μελέτη
καὶ ὅπερ θὰ ἀναγραφῇ ἐπ’ ὁλῶν τῶν ἀπο-
τελούντων αὐτήν, ἐσώθεν δὲ τὸ πραγματικὸν τοῦ
συναγωνισμοῦ οὐ ὀνοματεπώνυμον καὶ τὴν δι-
ευθυνσιν αὐτοῦ.

Τριμηνίᾳ ἐπιτροπῇ ἀποτελεσθησόμενη ὑπ’ ἐνὸς
μέλους ὁ τοιαύτην ὁμοῦ ὑπὸ τὸν καθῆκον
τῆς Ἀνωτῆς Σχολῆς τῶν Ἀρχιτεκτόνων, ἐνὸς
ἀλλου ὑποδιαιτητοῦ ὑπὸ τοῦ Συλλόγου τῶν
Ἀρχιτεκτόνων διπλωματούχων Ἀνωτάτων Σχο-
λῶν καὶ ὑπὸ τοῦ ἡγετοῦ τῆς Τεχνικῆς
ὑπηρεσίας τῆς Ἐθνικῆς Τραπεζῆς, θέλει κρίνῃ
τὰς ὑποβληθεσόμενας μελέτας καὶ ἀπονεύειν τὰ
βραβεῖα.

Ὁ οἷος ἐκ τῶν διαγωνισθησόμενων δύναται ἂν
ἀποτελέσῃ μέλος τῆς κτιρικῆς ἑπιτροπῆς. Ἡ
ἑπιτροπὴ θὰ ἐκδῇ τὴν ἀπόφασιν τῆς ἐνὸς
δεκαπενθήμερου ἀπὸ τῆς ὑποβολῆς τῶν μελε-
τῶν, δύναται δὲ νὰ ἀποφασίσῃ τὴν ἀκύρωσιν
τοῦ διαγωνισμοῦ εἰς κρίνῃ οἱ οὐδὲμία τῶν ὑ-
ποβληθέντων μελετῶν ἀνταποκρ. νταί εἰς τοὺς
ὁρούς αὐτοῦ, εἴτε νὰ βραβεύῃ ὀλιγότερα τῶν
τριῶν ἔργων καὶ νὰ καὶ ὁλῶν ποῖον ἐκ τῶν χο-
ρηγούμενων βραβείων θέλει ἀνταποκρ. νταί.

Θέλουσι ἀπονεμῆθαι τρία βραβεῖα:

Τὸ α’ εἰς Δρ. 125.000

Τὸ β’ εἰς Δρ. 75.000

Τὸ γ’ εἰς Δρ. 50.000

Τὰ δύο πρῶτα μελῆ τῆς ἐπιτροπῆς θὰ ἀνε-
φθῶνιν ἑκάστον δὲ ἀρχ. 7.500

Αἱ μὴ βραβευθεσόμεναι μελέται θέλουσι ἀ-
ποδοθῇ ἐναντὶ ἐπιστροφῇ, τῆς σχετικῆς ἀποδεί-
ξεως παλαιότητος, τῶν χωρῶν νὰ ἀνοχθῶσιν οἱ
φάκελλοι οἱ περιέχοντες τὰ ὀνόματα τῶν ἐσο-
νησάντων αὐτάς.

Αἱ βραβευθεσόμεναι μελέται θὰ ἀνήκωσιν ὡς
πλήρῃς καὶ ἀκεραίας ἰδιοκτησίᾳ εἰς τὴν Ἐθνικὴν
Τράπεζαν, ἥτις δικαιούται νὰ κάμῃ οἰκονομικὰς
θέλει χρῆσιν καὶ ὁποιοδήποτεν αὐτῶν καὶ ἐπε-
ξῆς αὐτάς ὡς βούλεται.

Ὁ Συνδιοκτὴς τῆς

(ὕπογρ.) Ι. Δροσόπουλος

Διάγραμμα τοῦ γηπέδου μετὰ ὑψόμετα τῶν ἐγ-
καταστάσεων δέον νὰ ἀφῶσιν οἱ βουλο-
μενοὶ παρὰ τῆς Ταχικῆς Ὑπηρεσίας Ἐθνικῆς
Τραπεζῆς.

18 Ἰανουαρίου 1925

ΜΠΟΥΚΕΤΟ

33

ΑΓΓΛΙΚΗ ΛΟΓΟΤΕΧΝΙΑ

[Τοῦ WILLIAM HORNUNG]

Ἡ κάνην τοῦ γερόλυδου, δὲν ἔνα παγωμένο δαχτυλίδι ἀκούμπησε ἐπὶ τὸ μέτωπον τοῦ γέροντος

Ο ΑΠΡΟΣΔΟΚΗΤΟΣ ΕΠΙΣΚΕΠΤΗΣ

Ὁ γέροντος εἶχε περάσει τὰ ἑξήντα. Μ’ ὁλον πού εἶχε
πορεῖ τρεῖς γυναῖκες, ἐν τούτοις καμιά δὲν τοῦ εἶχε
ἀφίσει οὔτε ἀγόρι, οὔτε κορίτσι. Ἐἴταν ἕνας παρὰ-
ξενος γέρος, ἐγωῖστης καὶ ὑπολυστοῦ, πού ὅσοσο δὲ
ἀπολάμβανε τῆς γενικῆς ἐκτιμήσεως στὸ χωριό. Ἡ
ὕψα του καὶ ἡ δραστηριότης του εἴταν κάπως σπά-
νιες γιὰ τὴν ἡλικία του. Ἐἴταν χωρὶς νὰ συγκαταίτῃ καὶ ὁμοῦ ποτὲ
δὲν τὸν εἶχαν εἶ μεθυμένο.

Ἐἴταν παραμονὴ τῶν Χριστουγέννων, οἱ καμπάνες ἐσήμαιναν τὴν
λείπουσιν τοῦ μεσονυκτίου.

Ἦτοτε ἀπὸ τὸ δειπνόν, ἀφ’ οὗ ἡ γυναῖκα τοῦ ἔφυγε γιὰ τὴν ἐκ-
κλησίαν, ὁ γέροντος πῆρε τὴν ἐφημερίδα καὶ ἀρχισε νὰ διαβάτῃ.
Τὴν εὗρεκε ξαίρετικῶς ἐνδιαφερόμενος σήμερον. Ἐἶχε δύο ἀντοκτο-
νιες, μιὰ θανατικὴ ἐκτέλεση, μιὰ ληστεία κλπ... Μὰ ἔσφαρε ὁ
γέροντος συνοφρυώθηκε ἐνὸς τὰ βλέμματά του ἔπεισαν με ἀγωνία
ἀπάνω σὲ μιὰ εἰδηση. Ἡ πλῆξ του ἔπεισε ἀπ’ τὸ στόμα του καὶ ἔ-
μεινε περιτρώμενος μετὰ τὴν ἐφημερίδα στὰ χεῖρα, ἡ ὅποια ἔγραφε τὰ
ἑξῆς:

“Μετὰ τῆς πλείονος ἡμέρας ἀντιμετώπισης ἐννοσῆς, χθὲς τὴν πρωΐαν εἰς τὸ Βε-
νιμὸν εἰς μιὰ κατὰ τοὺς κανόνας διαρρύθμισιν ἀπὸ τὰς φυλακὰς τοῦ
Πόρτλαντ, ἔλκειν προσαρτῶν δὲ τὸν σχεδὸν τῆς ἀποδράσεως εἰς σχεδίασιν ἀπὸ
ἡμεῶν ὑπὸ πολλὸν καταδύων, ἀλλὰ τοῖς μόνον ἐξ αὐτῶν κατάρθωσαν νὰ
δραστηριοποιῶν καὶ αὐτοὶ ὅμοι ἐγένοντο ἀντικείμενα ὑπὸ τῶν σκοπῶν οἱ ὅποιοι
καὶ τοὺς ὁ ἔπεισαν νὰ σταθῶν. Ἐπειδὴ αὐτοὶ δὲν ἐπὶ τὴν αὐτὴν ἔλκειν
ἐναντίον τῶν ἐκτελεσθέντων προβλεπόμενων. Μία τὸν βόλον ἐφύλαξε τὸν ἑνὸς
τὸν δραστὴν καὶ ἑτέρα ἐτραυματίσεν σοβαρῶς τὸν δευτέρον ὅστις ἐκτελεσθεῖς
ἤδη εἰς ἀπελευθερίαν κατὰστασιν. Ὁ τοῖτος ὁμοῦ, ὀνομαζόμενος Ἄνδρ. Κα-
τερμολ, ἐξερχόμενος νὰ φωνῇ ὑπὸ τὰς σφαίρας καὶ κατάρθωσαν νὰ περὶ ἐκδο-
τῆς καὶ νὰ σταθῇ. Ἡ φωνὴ τὸν καταδίωξε ἀκριτῶς, ἀλλὰ, λόγω τῆς ἐπιτα-
τοῦσης πυκνῆς ὁμίλης, ἔλασε τὰ χεῖρά του, διατάσσων αἱ ἀσυνετομαὶ ἀφῆκε
τῆς περιφρεσίας ὅπως τὸν καταδίωξεν δραστηριῶς, ἀλλὰ μετὰ τῆς ἐπιτα-
ταύτης, καὶ ἦν τὴν ἐκδοτὴν ὑπὸ τὰς πιστοῖρας, δὲν μὲν ἀνηγγέλλῃ τὴν ἀντικειμένην
ὑπερβολὴν καὶ ἀποφασιστικῶς εἰς τὴν ἐπιστάτην τοῦ Λόρδου Γουέλ-
πορτ, ἀλλὰ κατέκρινε τὴν ποινὴν τοῦ μετεστέλλῃ εἰς κατανάλωσιν καὶ ἔπειτα λόγῳ
ἀμφισβήτησε ἥτις ἐγεννήθη ἐπειδὴ ἡ ἐφεδρεία ἐπὶ τοῦ φρονεσθέντος, σφαίρα δὲν
ἐφῆκεν εἰς τὸ δάλλον τοῦ Κατερμολ. Ἐν τούτοις ὁ Κατερμολ εἶναι ἐγκλι-
ματὴς ἀπὸ τοὺς ἐκτελεσθέντες, ὡς βεβαίον καὶ ἡ διοίκησις τοῦ Πόρ-
τλαντ καὶ ἐφῆσαν δὲν συλλαμβάνεσθαι, θ’ ἀπέστη πραγματικῶν κινδύνων διὰ
τὴν ἡμετέραν ἀσφάλειαν.”

Ἀφ’ οὗ διέβιασε αὐτὴς τὶς λέξεις, ὁ Φίτς ἔμεινε κάμποσον ὥρα
κοιτώντας διὰ ἀποβλακωμένους. Ὁ Ἐρρίκος Κατερμολ ἐλευθερὸς ἦτο
πρὸ πόσον ἡμέρων ἦτο ἐλευθερὸς; Ἡ ἐφημερίδα εἴταν τοῦ Σαβ-
βάτου καὶ ἔγραφε χθὲς τὴν πρωΐαν. Δηλαδή ὁ Κατερμολ εἶχε δρα-
τεῖν ἀπὸ τὴν Παρασκευὴν τὸ πρωῒ. Τρεῖς ἡμέρας τώρα περιε-
φέρετο ἐλευθερὸς. Ἐν ἄλλο ὁμοῦ: ὕψιστον πρόβαλλε ἀμέσως κατὰ
στὸ μυαλὸν τοῦ γέροντος: πόση εἴταν ἡ ἀπόστασις ἀπὸ τῆς φυλακῆς
τοῦ Πόρτλαντ ὡς αὐτὴ ἐδοῦ τὴν κάμηλον του.

— Ὁ διάβολος νὰ τὸν πάρῃ! φωνάζει δυνατὰ. Γιατί νὰ μὴν
τὸν κρεμάσουν τότε; Ἀν ὅχι εἴποι’ ἄλλο, θὰ εἴμιον τοῦλάχιστον
ἡσυχος ἀπὸ δαύτου. Ἀν τὸν ἐξανάμειναν τώρα καὶ τὸν κρεμάσαν
στὴν στιγμή, θὰ εἴμιον πολὺ τυχερός, γιατί ἔφρασαν ὁ Ἐρρίκος Κα-
τερμολ τριγυρίζε ἐλευθερὸς, δὲν αἰσθάνομαι καθόλου ἡσυχον τὸν

ἐαυτοῦ μου.

Ὁ γέροντος Φίτς ἀνοίξε μὴν στιγμή τὴν πόρτα τοῦ.
Τὸ κλομὸν φεγγάρι ἐφῆγε ἀπάνω στὸ χιόνι, μὰ γύρω
δὲν ἔβλεπε κανεὶς ψυχρὰ ζωὰ καὶ γιὰ πρώτη φορὰ ὁ
γέροντος Φίτς ἐννοίωσε τὴν ἀνάγκη ἐνὸς συντρόφου. Μο-
νάχα ὁ παγωμένος ἀέρας ἔκανε νὰ φαίνωνται πιά
κοτεινὲς ἢ ψαλμωδίες τοῦ χοροῦ στὴν ἐκκλησίαν. Αὐτὸ
ἐνθάρρυνε κάπως τὸ γέροντος Φίτς πού διπλοκλειδῶσε τὴν πόρταν τοῦ
καὶ τῆς πέραςσε καὶ τοὺς δύο συρτες. Ἐἴταν ἀκόμα σκυμμένος πρὸς
τὸν κάτω συρτὴν εἰς τὸν μᾶτι τοῦ ἔπεισε ἀντίμετα ἀπὸ τὰ σκέλια
του σ’ ἑνα πόδι τὸ ὁποῖον φοροῦσε ἑνα κουρελιασμένο πανταλόνι
καὶ μιὰ κοנדὴ καλτοῦ μάλλινου πού ἀσφαρὰ στάθηκε ὀρθον πῶς
τοῦ. Καὶ σχεδὸν ἀμέσως παρουσιάσθηκε καὶ τὸ ἄλλο πόδι. Αὐτὸ ἔ-
γινε ἀδόρυμα γιατί αὐτὰ τὰ πόδια δὲ φοροῦσαν

Ο Μπερνάρ Σιμουά είπε στην μικρή του φίλη Γενεβιέβη :
— Είμαι πολύ στενοχωρημένος. Ο λοχαγός Μαστερού, που επέ-
στρεψε προχθές από το Μαρόκον με προστάλεις εις γεύμα. Δεν
μπορώ να άρνηθώ...

— Θα πιάς άπόψε ;
— Ναί.
— Η μόνη βραδεία που μου δίνεις είναι η Τετάρτη. Η γυναίκα
σου είναι τόσο απληγική... Δεν μπορείς να άναβάλεις για αύριο
Πέμπτη αυτό το γεύμα ;
— Έκαμα ότι μπορούσα. Οι άλλοι φίλοι έδεδήσαν, και έτσι
είμαι άναγκασμένος να πάω και εγώ...

— Αυτό είναι πολύ δυσάρεστο ! είπεν η Γενεβιέβη με αγανά-
κτηση. Είναι ο προσομιός μου να θυσιάζωμαι για τους άλλους !
Δεν μπορείς, θά συνειθίσω !

Ο Σιμουά έγέλαιε :
— Έβγαλε από την τσέπη του ένα κομψό κουτάκι από βελούδο
μαύρο. Μέσα ήταν άκουμπισμένο ένα δακτυλίδι με μεγάλο μαρ-
γαριτάρι.

— Αυτό που τ' δίνεις για να σέ συγχωρήσω ; είπε με ένα μειδι-
σμα η Γενεβιέβη.

— Ναί !

— Σε συγχωρώ γιατί είσαι ένα καλό παιδί. Πώς να θυμώσω ;

Ευχαριστώ γυνό μου. Σου εύχομαι καλή διασκέδαση στο γεύμα σου !

Ο Μπερνάρ Σιμουά δεν έπρόκειτο να γευματίση με κανένα λο-
χαγό έκείνο το βράδυ. Άλλά συνέπιπτε να είναι όνομαστική έορτή

της γυναίκας του Γιλβέρτης, και της είχε υποσχεθεί να την πάει
στο θέατρο, εις την πρώτη παράσταση του «Τζιτζικιού».

Τοιουτοτρόπος ο Μπερνάρ έφειδετο προς την Γενεβιέβη, για να
άποφύγη πικρά παράπονα. Διότι η Γενεβιέβη, έτρεφε μίσος προς

την νόμιμον σύζυγον του διά λό-
γους ζηλοτυπίας.

— Είσαι έτοιμη ; ήρώτησεν
ο Μπερνάρ την Γιλβέρτη, όταν
έξαισαν η όκτώ ώρες.

— Είμαι έτοιμη ! άπάντησεν
η κ. Σιμουά, ώραιότατη με ένα
κομψότατο ρούφ φόρεμα γαρνι-
σμένο με χάνδρες. Βοήθησέ με
να φορέσω τη γούνα μου !

— Τι κατεργάρας που είμαι !
είπε καθ' έαυτὸν ο Μπερνάρ.
Απατά μία χαριτωμένη γυναίκα
άπόψε. Άλλά με λατρεύουν και
η δύο.

Η παράστασις ήταν πολύ
ευάριστη. Είς την πρώτη δεν
λείπει κανένας από τους γνωστούς Παρισινούς. Τα μεσάνυχτα ο Σι-
μουά με την γυναίκα του έξήτησαν να εύρουν ένα άμάξι στην έξοδο
του θεάτρου. Ύπεχώρησαν τρομαγμένοι.

— Έξω τὸ χιόνι έπέφερε πυκνὸ καί συχνό. Ήταν άδύνατον νά κα-
τήση κανένας χωρίς νά γλυστρήσῃ.

Μεταξὺ τοῦ κομψοῦ άκρατηρίου είχε έπέλθει κομμοκοιταγικός
πανικός.

Η γυναίκες, τυλιγμένες στὰ γουναρικά τους, έτρεμαν από τὸ
κρύο με τὰ πόδια τους, που δεν έπροφυλάσσοντο από τις τρανιπαράν
κάλτσες. Έκινδύνευαν νά πάθουν πνευμονία, έτσι έκτεθειμένες στὸ
κρύο.

— Άς περιμένωμε. Δεν υπάρχει κανένα άλλο μέσον νά σωθούμε,
είπε ο Μπερνάρ.

Οι σωφὲρ έκιμεταλλεύοντο συστηματικά τὸν πανικό αυτό, καί ζη-
τούσαν φανταστικές τιμές.

— Εἰς τέλους εύρέθησαν μόνοι, διότι τὰ αυτοκίνητα είχαν γίνει
άνάρπαστα.

— Τι περιμένωμε ; είπε έννευρομένη η κυρία Σιμουά.

— Άφρησε νά φύγουν όσοι βιάζονται πολύ. Εμεῖς δεν είμαστε
έκατομμυριούχοι.

— Δεν υπάρχει πειά ούτε ένα αυτοκίνητο !

— Περίμενε εἴω. Πάω νά φέρω ένα εἴω.

Ο Μπερνάρ άνοιξε τὴν άμπρέλλα του καί έξηφανίσθη εις τὸ
σκοτάδι τοῦ μουλνβρά.

Πάρα πόρα άντελήφθη ένα άμάξι, με δύο μισοσβυσμένα φανάρια
καί έφώναξε δυνατά.

— Άμαξί ! Πλατεία Περέρε. Σου δίνω τριάντα φράγκα !

Τὴν ἴδια στιγμή άκούστηκε μία άνδρική φωνή από τὸ πλανό πε-

ζοδρόμιο.

— Πενήντα φράγκα ! Άμαξί σου δίνω πενήντα φράγκα ! Όδὸς
Νιρουά !

Η δύο πόρτες τοῦ αυτοκινήτου άνοιξαν συγχρόνως, έμφ οι δύο
άνδρες εύρίσκοντο άντιμέτωποι.

— Κύριε, εἴω εύρηκα πρώτος τὸ άμάξι !

— Όχι, κύριε, εἴω !

— Κύριε, είμαι μαζί με μία κυρία έδὼ κοντά, στὸ θέατρο.

— Κύριε, είμαι μαζί με μία κυρία στὸν κινηματογράφο !

Ο άμαξιάς έπενέβη καί είπε με βραχνή φωνή.

— Κυττάξτε νά συμβιβασθῇτε. Έχουμε τέσσερις θέσεις στὸ ά-
μάξι καί πηγαίνετε στὴν ἴδια συνοικία.

Η συμβουλή ήταν πολύ φρόνιμη.

— Πάμε νά πάρωμε τὴν κυρία σας, είπε εις τὸν Μπερνάρ ο άγνω-
στος με καλύτερο τόνο.

Μετ' όλιγον η Γιλβέρτη έκάθησε εις τὸ βάθος. Έπειτα έπήγα-
ντο μαζί καί έβησαν τὴν κυρία, που συνόδευε ο άγνωστος.

Ο Μπερνάρ Σιμουά άνεγνωρίσας μετὰ φόβου καί τρόμου τὴν Γε-
νεβιέβη.

Τότε... οι κύριοι άντήλλαξαν τὰ έπισκεπτήριά των... Έπειτα
παρουσιάσθησαν εις τὰς δύο κυρίας. Ο Μπερνάρ έπαρουσίασε τὴν
κυρία Σιμουά, καί έτσι ο άγνωστος άτήνησε συνιστῶν τὴν Γενεβι-
έβην.

— Η Κυρία Πλασιέ !...

Καί ήχοισε μία συνομιλία γεμάτη ζωνρότητα καί ένδιαφέρον.

Ο κ. Πλασιέ έκανε πολλά κομπλιμέντα εις τὴν κυρία Σιμουά. Ή-
σαν άδύοι καί οι δύο. Η Γιλβέρτη άγνοούσε ότι η δις Γενεβιέβη
Παντώ έκαίσε μεγάλον ρόλο εις τὴν ζωὴν τοῦ άνδρός της. Καί ο κ.
Πλασιέ, ο όποιος είχε παρουσιάσει ως γυναίκα του τὴν διδα Παντώ,
από υπερβολική εὐγένεια δεν έγνωρίζε τὰς σχέσεις της με τὸν συ-
ζυγον της χαριτωμένης αὐτῆς κυρίας.

Η Γενεβιέβη δεν είλεγε λέξη καί δοοίχτε άγριες ματιές εις τὴν
Μπερνάρ έμφ αὐτὸς τὴν παρη-
τηροῦσε με άγανάκτησι καί
μίσος.

— Εἰς τέλους έστάθη τὸ άμάξι
εις τὴν όδὸν Νιρουά. Έγιναν
οι σχετικοί άποχωρήσεις !

— Εἰλπίζω νά έχωμε τὴν εὐ-
χαρίστησι νά σὰς ξαναδῶμαι,
είπε με άφέλεια η Γιλβέρτη εις
τὸν κ. καί τὴν κ. Πλασιέ.

Ο Πλασιέ άπάντησε με τὸν
αὐτὴν άφέλειαν καί άβρότητα :

— Εὐχαρίστω, άγαπητή κυρία !
Θά εἶνε μεγάλη τιμή μου !...

Όταν έφθασαν στὸ σπίτι !
κ. Σιμουά είπε εις τὸν άνδρα :

— Συμπληγτικοί άνθρωποι.

Πρέπει νά τοὺς καλέσωμε ένα βράδυ !

Ο Μπερνάρ άπήνησε ψυχρός :

— Δεν τοὺς γνωρίζωμε, άγαπητή μου ! Άλλωστε η κυρία ήταν
λιγνά... ύποπτη !

Πιέρ Βανενάιν

Ο ΓΙΑΤΡΟΣ ΤΟΥ ΣΠΙΤΙΟΥ

ΠΡΑΚΤΙΚΑΙ ΣΥΜΒΟΥΛΑΙ

Κατὰ τῆς άλλοιώσεως τῆς φωνῆς.— Εἴαν ἡ φωνή σας εἴη
βραχνή, θέσατε εις τὸ στόμα ἕν τεμάχιον βόρακος, μικρόν ὡς πύ-
λιον, ὅτε κατὰνίτε ὀλίγον κατ' ὀλίγον. Ἡ φωνὴ καθαρεύει
παρατα.

Κατὰ τὸν έγκαυματων.— Όσον δεινὸν καί ἄνευ τὸ έγκαυμα
ἡ θεραπεία αὐτοῦ εἴη συντομωτάτη καί βραβεία, ἔαν συλλέξητε τοὺς
νέους κλάδους μικρὰς πτελέας, βράσητε αὐτοὺς καί ἐπιθέσητε ἐπὶ
τοῦ κέντρου μέρους. Τα πέταλα τῶν ἑων, ἅτινα κατὰ τὴν ἐποχὴν
τῶν ἀναμύγνυντι τις ἐντὸς φιαλίδιου ἑλαίου, θεωροῦνται ἐπίσης συν-
τελεστικαί.

Πὼς τὰ ἐκ δειδῶρον κισρινιδόθεν ἡ δειδῶν καέντα ἀσπύ-
ρουκα ἀνακτοῦ τὸ κρῶμα των.— Εὐδὺς ἂν ἴδῃτε δι τὸ ἴδιον
θεριὸν σίδηρον ἐκτοίνεσι ἀσπύρουχόν τι, βρέσατε αὐτὸ με ψυ-
γρὸν ὕδωρ καί θέσατε εις τὸν ἥλιον. Ἐπαναλάβετε τὸ ἴδιον διὰ τὴν
τορεῖς φορὰς καί τὸ κίτρινον ἐκλείπει.

Ο ΕΛΛΗΝΙΚΟΣ ΣΤΙΧΟΣ

ΤΟ ΠΡΟΣΗΛΙΟ

Α'.

Τώρα που χώνεψε ἡ φωτιά στὸ γωνιακὸ μας τζάκι
καί παγωμένο τρύπωσε τὸ κρύο σὰν φαριμάκι,
μέσα στὴν καμαρούλα μας τὸν ἴσκιό της ν' ἀφήσωμε,
κ' ὅσω νά πάμε, στὴν φωτιά τοῦ ἡλίου νά καθίσωμε.

Στὸ πῶς μέρος τοῦ σπιτιοῦ ξουρίζει τ' ἀεράκι,
ἐκεῖ χειμῶνας με βοριά κ' ἔδω καλοκαίρι κ' ἔδω,
στὸν τοίχο τοῦ σπιτιοῦ ποῦ βλέπει στὴ Νοτιά,
ἐλάτε νά καθίσωμε στὸ ἥλιον τὴν φωτιά.

Φέρτε κετσέδες καί προβιές καί τὰ μαξιλαράκια
κ' ἐλάτε γέροι καί γρηές, κοπέλλες καί παιδάκια,
νὰ ποῦν οἱ γέροι μας ψευτιές γιὰ νιάτα περασμένα,
νὰ ποῦν καί λόγια ἀληθινά, σοφὰ καί ταιριασμένα.

Νὰ θυμηθῶνε κ' ἡ γρηές τὰ πατρογονικά τους,
νὰ ξαναθυμῶν κ' αὐτὲς τὰ νιάτα τὰ δικά τους,
καί, λέγοντας, τὴν κάλσα τους νὰ πλέκουν, νὰ βουλώνουν
νὰ στρίβουν τὸν κλώστη τους, βραχνά καί μπαλῶνουν.

Καί στὰ παιδάκια ἡ νενὴ—με τὰ νυαλιὰ στὰ μάτια—
τὸ παραμῦθι νὰ τοὺς πῇ μετὰ τὴν χρυσὰ παλῆται,
με δράκους καί με μύθους καί με βασιλοπούλες
ποὺ πήραν τσοπανόπουλα κ' ἔβγαν προκοπὺλες.

Νὰ τῆνε βλέπουν τὰ παιδιὰ με μάτια γουρλωμένα,
ν' ἀκούνε σὰ νανοῦρισμα τὰ λόγια, κ' ἔνα-ἔνα
στὸ στήθος τὸ κεφάλι του σιγα-σιγὰ νὰ γέρνῃ
νὰ κλείνῃ τὰ ματάκια του κ' ὁ ὕπνος νὰ το παίρνῃ.

Β'.

Ἡ κάθε μέρα τοῦ Θεοῦ εἶν' ὡμορφὴν μία μέρα,
ἡ χεστὴν ἦτον ὡμορφὴ κ' ἂς ἦτον δίχως ἥλιο,
κ' ἂν εἶνε κρύα ἡ σήμερὴν με τσουχτερὸν ἀέρα,
εἶν' ὅμως ὡμορφὴ κ' αὕτῃ, ἂν εἶσαι στὸ προσήλιο.

Εἶν' ἀπ' τὶς ὡμορφότερες ἡμέρες τοῦ χειμῶνα
ἀπ' τὸν γαλάζιον οὐρανὸ ποῦνε πλυμένο, καθάρος,
οἶχνει βροχὴ τὴν ζεστασιά ὁ ἥλιος ποῦνε λαμπερὸς
κ' ἄρνια ζεσταίνει στῆς πλαγιές, πουλιὰ στὸν καλαμιῶνα.

Ζεσταίνει τὸ τοῦτο τὸ βουνό, τὸ πράσινο καί κοκκινὸ,
πὶό πέρα τὸ μενεξέλι καί πέρα κ' εἰς τὸ γαλανό,
ζεσταίνει κάμπους καί βουνὰ καί δάση καί χορτάρια,
γέφυρα δέντρα καί ξερά καί τυρφερά βλαστάρια.

Κ' αὐτὰ μ' ἀγάπῃ τυρφερὴ τόνε γλυκοκυττάζουν
ἂν ἤξευρες τὴν γλώσσά τους, σὰν γλυκοκυρνετίζουν,
θε ν' ἀκούες με ὅσαν νὰ τὸν ὁμολογοῦνε,
τὴν χάρι νὰ ὁμολογοῦν καί νὰ τὸν εὐλογοῦνε.

Χαίρε ὁ ἥλιος ! Βασιλιά, θεριμόκαρδε πατέρα !
σὺ μὰς χαρίζεις τὴν ζωὴ, τὸ φῶς καί τὴν ἡμέρα
χωρὶς εἶδνα ἡ ζωὴ θά σβόσσει στὸ σκοτάδι,
κ' ἡ μύνα γῆ θά νάτανε πιδ κρύα ἀπὸ τὸν Ἄδη.

(Ἀπὸ τὰ ἀνέκδοτα «Εξοχικά»)

Δημ. Σπένες

ΚΑΤΑΡΕΣ ΤΟΥ ΕΛΛΗΝΙΚΟΥ ΛΑΟΥ

Νάχως τὴ κατάρα μου ...
Στάχτη καί μπουρμπιερὴ νά γίνης ...
Νά σέ φιλήσω κρύον ...
Σίδερο στὴ μέση σου ...
Νά σέ χτυπήσῃ κακὴ λόγχη στὴ καρδιά ...
Νά μὴ ξημερωθῇς ...
Νά σέ κουβαλήσουν τέσσεροι ...
Κακό σου σαρανταήμερο ...
Τὴν κακὴ σου φύσα, λάχανα καί πράσα ...
Νά περπατήσῃς με μαδρα ταγάρια ...
Νά πῇς κατὰ ἡλίου ...
Νά πῇς κατ' ἀνέμου ...

Η ΑΝΕΚΔΟΤΟΣ ΑΥΤΟΒΙΟΓΡΑΦΙΑ

ΤΟΥ ΕΠΤΑΝΗΣΙΟΥ ΠΟΙΗΤΟΥ Ι. ΤΣΑΚΑΣΙΑΝΟΥ

[Εδγενὼς παραχωρηθεῖσα ἀπὸ τοῦ
υἱοῦ τοῦ κ. Γ. Τσακασιάνου]

(Συνέχεια ἐκ τοῦ προηγουμένου)

...Μωρ' ἂν ἐπῆα νὰ συγκλιστῶ, κ' ἔδωσα μιά δακάρα !
ποῦ ἡ δική μας λευθεριά... ποῦ μολὸς, ποῦ ρεσάρα !
Καί μάραμα καί μάγανα τοῦ ὠραίου τοῦς κομποδίνου
δὲν τάλλατα μ' ὅσε, χυσοῦ, καντοῦνι τοῦ Λατινοῦ...

...Ἄ, ποῖσαι, Ζακωδοῦλα μου !... Πατόρο καί καλιά μου !
Πὸς ἔλαιο ποῦ σὲ ξανοῖε ἀπὸ μακριὰ, κινὰ μου.
Ἄς σὲ ξανόειδα, φῶς μου, κ' ἂς γένο νομοζήτης,
μπαμπας, κινδρῖος, κινδρῖλης, ταράσσης, μὰ... Σπουργίτης !

(Ο Σπουργίτης στὴ Νάπολι, 1885)

Εἶναι πολλά-πολλά τὰ χάλια καί ἡ νέες συναλλαγματικές καί τὰ
ταλαιπωρήματα τοῦ ταξιδίου μου τούτου καί τ' ἀρίνω δι' ἄλλην
περίστασι. Λέγω μόνον δι' ἀλήθεια καταβασανίσθηκα, ἀλήθεια ἐ-
χρειώθηκα ἕως τὸ λαμό, ἀλλ' ἐκατόρθωσα ὅμως νὰ σαγηνεύσω εἰς
τὸ θέατρο τοῦ Ροσί ν' ἡ τῆς Νεαπόλεως, μίαν ἀπὸ τὰς ἐξοχωτέρας
δραματικές ἐταιρίας, διὰ τὴν ὁποίαν ἐξακολουθοῦν νὰ μιλοῦν μετὰ
θαυμασμοῦ οἱ συμπολίται μου καί μέχρι σήμερον. Εὐδὺς, θυμοῦ-
μαι, ὡς ἀπεριβισθήμεν εἰς τὴν Ζάκυνθον κ' ἐπροπορευόμεθα τὸν
ἀλλαν ἐγὼ μετὰ τῆς πρωταγωνιστρίας, ἐκεῖ ποῦ διερχόμεθα ἐκ τῆς
Πλατείας τοῦ Ποιητοῦ παρακολουθοῦμενοι ἀπὸ πλήθος, περιέργων,
εἶδα με τὴν ἀκρὴ τοῦ ματιοῦ μου ἔξω ἐκεῖ πάλι στίς κολώνες τοῦ
τῶν θεῶ μου νὰ ψάλλῃ με τὸν ἀπαίσιο ἥχο του, τὴν ἀναθεματιμέ-
νη ἐκείνη παροιμία

— Στὸν πολυτεχνὰ τὸ σπῖτι συμφόρα καί καταβόρη...

Τώρα ὅμως δὲν τὴν ἐψάλλε μόνος του, τὴν φορὰ τούτῃ τοῦ ἐκα-
με ἀκομπανιανέμο καί ὁ μουσικός μου καρδιόκατος... διὰ τὰς
νέας συναλλαγματικές ποῦ ὑπέγραψα

Μόλις ὀλίγος καιρὸς παρήλθε ἀπὸ τὴν ἡμέρα ἐτούτῃ όταν ἔξα-
φνα, ἡ φοικὴ τῆς παρουσίας φοβέρα εἶδα νὰ λάβῃ σάρκα
καί ὅστα. Ἀπὸ ἐδῶ ἐβλέπετε νὰ ποῦ διαμαρτυρῶνται συναλ-
λαγματικές ἡ μία κατόπιν τῆς ἄλλης, ἀπὸ ἐκεῖ τὰ μέλη
τῆς φοβερὰ πολυδάπανης ἐκείνης ἐταιρίας, νὰ ποῦ φωνά-
ζουν-οὐγὶ ἀδίκως δι τὸν πῆρα τὸν λαμό μου, καί στὸ
δυστερο-δυστερο-βάστα νυαλό ! ὅλα μου ἐκείνα τὰ καταστή-
ματα καί τὸν δοματίων τὰ ἐπιπλα καί τὰ ξουράφια καί
ἡ κιθάρα μου καί τὰ φτωχὰ μου ἀκόμη χειρόγραφα, εἶδα
ὅς μιά στιγμή νὰ σφραγιστοῦν ὅλα !

Κ' εἶδα τὸ θεῖό μου τότε νὰ με κυττάξῃ λυπητερά ὅσο ποῦ
μ' ἔνα στόμα εἵπαμε πλέον κ' οἱ δύο μας :

— Τετέλεστο !

Καί τώρα ;...

Τώρα ποῦ πλέον πετάξανε, δόρες, χαρὸς καί λούσα
γλέντι στεγνὸ ποῦ ἀπέρριψε ἡ κασιδιάρη ἡ Μόσσα !

(Ο Σπουργίτης στὴ Νάπολι, 1886)

Βάστα, περσάρια μου ζωὴ, κ' ἡ τοκαμιά θά πάγῃ
ποῦ θὲ νὰ καί, φλαέξωμε !... Εἶσαι, ζωὴ μου, εἶσαι
ταπεινὴ μαρὸς κ' ἀγὰρ καί θαλασσοφραμένο,
μ' ἄγρια βουβοστοκασιτά...

(Ἀναμνηστικὴ, 1885)

Τὸ χθὲς ποῦ τὸ λησμονῆσα καί... καί ποῦ μετὰ τὸ κῶμα,
τοῦτω γιὰ τ' αὐτὸ τὸ φρικτὸ, τὴν ἀγνοῦσα τὴν ὅσα !...

(Κιτῶς-Γιτῶς, 1883)

Ἐμπρὸς τὰ δάκρυα ! θὰ τραυλήσω
λαίμας, θανατώσω, σταθῇτε πίσω !
...Σεῖς, μὴ μακρυνῶτε, γιὰ μὴ μιλῶ...
Γελάει, γέ, γέ, γέ... Εἶμαι τρελὸς !
Ἦ, μὴ ! τὸ γέλιο σας εἶν' ἄγριο, φθάνει
Γελάει μέσα σας, τὸ ἴδιο πάει,
Ἦμιν ἂν πῶσατε καί σὰς γιὰ δὲ,
Δὲν ἔχω αἰσθήσεις... Εἶμαι τρελὸς !

(Τὸ πρελλό, 1886)

...Θαύρα ἂς διαβάζουν οἱ ἀνθρώποι χάριν
κ' ἂς ἀμύνῃ στὸ γέλιο τῆς Τύχης ἡ δόξη
τὰ παρὰ πῶσιν, ἡ λύπη σκοτώνει,
δειλὸς ὅποιος πέφτει με τέτοια ἀληγῇ !

(Στὴ νεότη, 1886)

Αὐτὰ καί ἄλλα παρόμοια ἐγράφη τότε. Ἐξαφνα ὅμως ποῦ ἦλθε
κατὰ νύκτα νὰ γράψω τὸν «Θεοπαράνυσ», ἔκτενες τοῦτο ἡθρογά-
φημα, εὐτοπίεσον ὅσο καί διδακτικό, τὸ ὁποῖον ὅμως ὡς ἐκ τοῦ
ἀπαραιτήτου ἀλλὰ κ' ἐκκρινδόνου ἐκτραχηλισμοῦ τοῦ, ἐκρίνα φρο-
νιμὸν νὰ μὴ δημοσιεύσω.

Εὐρισκόμουν εἰς τὸ τέλος σχεδὸν τοῦ πολυσέλιδου τούτου ἔργου,
ὅταν ἐξημέρωσεν ἡ πρὶν φαρμακερὴ τῆς ζωῆς μου ἡμέρα, μιά κα-
τάμνησι, μιά σταγὼνα Κυριακή.

Χάστε τώρα καί σέ, μαζί μου ἕνα δάκρυ. Τὴν ἡμέρα ἐτούτῃ,
16 Ιουλίου 1885, ἔγρασα ἔξαφνα ἔξαφνα—συμφόρα μου !—τὴν γλυκεῖα
μου τὴ μάνα. Γοατισμένος, τώρα μαζί με τ' ἀμοῖρα τ' ἀδελφία
μου μπρος ἐκεῖ στὸ ἀκροῖον νεο, στὸ πολυβασανισμένο καί ἀγγελι-
κώτατο λείψανό της, ματιῶς τὴν ἐκαλοῦσα ὁ τάλας εἰς τὴ ζωὴ.

(Ἀκολουθεῖ)

ΙΣΤΟΡΙΚΑΙ ΦΥΣΙΟΓΝΩΜΙΑΙ

Η ΜΑΝΤΑΜ ΝΤΕ ΠΟΜΠΑΝΤΟΥΡ

Α'.

Νεανική ηλικία της Πομπαντούρ.—Τό ταλέντο της στη γλυπτική, στη ζωγραφική και στη μουσική.—Ο γάμος της με τὸ Λενορμάν ντ' Ετιόλ.—Τὸ δαδόνι της.—Ἡ γνωριμία με τὸ Λουδοβίκο XV.

(Αἱ Ἀθήναι κατ' αὐτὰς ἐξόρισαν νὰ βλέπουν τὴν Πομπαντούρ στὸ θέατρο, Πομπαντούρ στὸν Κινηματογράφον. Ἐπὶ τῇ εὐκαιρίᾳ αὐτῇ δημοσιεύσαν κατωτέρω τὴν ἑλκὸν ἀδελφικήν ἱστορίαν τῆς περιφημοῦ αὐτῆς γυναικὸς τοῦ 18ου αἰῶνος).

Ἡ Ἰωάννα Ποασόν—ἡ κατόπιν μαρκησία Πομπαντούρ—γεννήθηκε στὰ 1792. Ὁ ἀντὺς τῆς μητέρας τῆς ἦτο ὕπαλληλος, σὴν διευθύνει τὸν προμηθευτὸν τοῦ στρατοῦ. Ἡ μητέρα τῆς πάλι εἶταν περιφημὴ στὴν ἐποχὴ τῆς γὰρ τοῦ ἐρωτῆς τῆς. Οἱ κ. κ. Παρί και Λενορμάν ἐφιλονέκουν ἐπὶ ὁλόκληρα ἐπὶ τὴν παρτέρη τῆς Ἰωάννας. Ὡστόσο δὲς ὁ κ. Λενορμάν ντ' Τουρνέβις ἦτο τόσο βέλαιος οἱ αὐτὸς ἦτο ὁ πατέρας τῆς νεαρῆς Ἰωάννας ὥστε ἀνέλαβε μετὰ τὴν μεγάλη ἐπιμέλεια τὰ καθήκοντα τοῦ ἰδιοκτήτου τοῦ αὐτοῦ τὸν ἐπεφύριζε. Ἀφιερώθη στὴν ἀνατροφή αὐτοῦ τοῦ κοριτοῦ μ' ἐξαιρετικὴ φροντίδα ἡ ὁποία ἔβγαλε ἀληθινὸ πάθος διὰ νὰ εἶδε ὅτι ἡ Ἰωάννα εἶχε μεγάλη κλίση πρὸς τὰς ὁμορφὰς τέχνας.

Ἡ Πομπαντούρ ἀπὸ τὰ παιδικὰ τῆς χρόνια διεκρίνετο στὴ μουσική, στὴ ζωγραφικὴ καὶ στὴ γλυπτική. Ἐσμεῖωσε δὲ τέτοιαι

Ἡ Μαντάμ ντὲ Πομπαντούρ

του, αὐτὸς ποὺ τὴν εἶχε κάμει νὰ περιστοιχίζεται ἀπὸ ἕνα πλῆθος μνηστέρων, ἀνηκόντων στὴν καλλιτέρεν μερίδα τῆς ἀστικής τάξεως τοῦ Παρισιῦ. Μεταξὺ αὐτῶν ἦτο καὶ ὁ νεαρὸς Λενορμάν ντ' Ετιόλ ἀνεψιὸς τοῦ προσπατοῦ τῆς Ἰωάννας.

Ἡ ἐλευθέρα εἰσοδὸς τοῦ πατρὸς τοῦ θεοῦ τοῦ, ὅπου τὴν ἰδίωτητα τοῦ στενοῦ συγγενοῦ, τοῦ παρεῖχε τὴν εὐχαρίστησι νὰ θαυμάσῃ τὴν Ἰωάννα.

Δὲν πέρασε πολὺς καιρὸς καὶ ὁ νεαρὸς Ετιόλ κατελήφθη ἀπὸ ἀληθινὸ πάθος γι' αὐτή, ποὺ ὁ θεὸς τοῦ τὸ ἀντελήφθη ὁ μῆσος, ὁ ὁποῖος καὶ δὲν ἀπέκρουε μὴ ἐννοση αὐτῶν τῶν δύο.

Ὅλη ἡ δυσκολία γι' αὐτὴ τὴν ἐνωσιν εἶτα ν' ἀποσπασθῇ ἡ δὲα τοῦ πατρὸς τοῦ νεαροῦ ὁ ὁποῖος εὗρε πολλὰ προσκολλημένα ο' αὐτὸ τὸ γάμο, λόγῳ τῆς μὴ ἐντίμου διαγωγῆς τῶν γονέων τῆς δεσποινίδος.

Παρ' ὅλες ὁμοῦ τῆς δυσκολίας, ἡ τρυφερὴ ἀγάπη τοῦ κ. Λενορμάν ντ' Τουρνέβις πρὸς τὴν νεαρὰ Ζαν ἐνίκησε καὶ ἡ Ἰωάννα ἔγινε κ. Λενορμάν ντ' Ετιόλ στὰς 9 Μαρτίου 1741, σὲ ἡλικία 15 ἐτῶν καὶ δύο μηνῶν. Φαίνεται ὅμως οἱ δὲν εἶχαν ζητήσει καὶ τὴ γνώμη τῆς καρδιάς τῆς Ἰωάννας γι' αὐτὸ τὸ γάμο.

Ὁ κ. ντ' Ετιόλ εἶταν μικρόσωμος, οὐτε ὠραίος ἦτο, οὐτε συμπαθὴς, καὶ αὐτὴ δὲν τὸν ἀγαποῦσε καθόλου, μολοντοῦ ἐκείνου τὸ πάθος δὲ μπόρεσε νὰ τὸ λιγοστέψῃ ὁ γάμος.

Ἐπειδὴ ἡ οικονομικὴ τοῦ κατὰστάσεως ἦτο πολὺ ἀνθηρὰ, δὲν ἐφείσθη νεαρὰς ἐξόδων ἀπὸ τῆς κἀν κοσμήματα καὶ τουλιέτες γιὰ νὰ τῆς ἀποδείξῃ μὲν τοῦ ποιοῦ σημεῖον τὴν ἀγάπην. Ἀν καὶ ἡ ὁμορφία τῆς Ἰωάννας καὶ τὴν κἀν γλυπτοῦ οὐ μόνον ἕνα σὺγγονοῦ πούτην ἀγαποῦσε τόσο πολὺ, ἀλλὰ καὶ ἕνα ἀρσενίον, ἐν τούτοις ὁ ντ' Ετιόλ

τῆς εἶχε παραχωρήσῃ ἀπόλυτον ἐλευθερίαν. Φρόντιζε νὰ συγκεντρώσῃ μέσα στὸ σπίτι τοῦ τὴν πῶ ποικίλη συντροφίαν τοῦ Παρισιῦ. Συντροφίαν τῆς ὁποίας πάντα ἡ Ἰωάννα ἦταν τὸ στόλισμα τόσο μετὰ τὴ φυσικὴ τῆς χάρι, ὅσο καὶ μετὰ τὴ γοητεία τῆς ὁμορφίας τῆς καὶ τοῦ πνεύματός τῆς.

Υπῆρχαν ὅμως τοὺς καιροὺς μετὰ τὸ Παρίσι γυναικὲς ὁμορφῆς ἢ πνευματικῆς, ποὺ συνεκέντρωσαν γύρω τους ὅλους τοὺς μαρτυροῦν καὶ ἐξελόντας ἀνθρώπους τῆς Γαλλικῆς πρωτεύουσας. Ἐν τούτοις καὶ ὁ κ. Λενορμάν ντ' Ετιόλ ἦτο ἀπὸ τὴν Πομπαντούρ, ὅλην μετὰ τὸ γάμο τῆς, ἀπαρτίζοντο ἀπὸ τὸ Βολταίρο, τὸν Κουζνέτσοφ, τὸν Φοντενέλ, τὸν Μοντεσιού, τὸν ἀββὰ Μπερνί, τὸν Μοπαρτί και ἄλλους ἐκδότους ἀνδρας τῆς ἐποχῆς.

Οἱ πρεσβευταὶ συνεκέντρωσαν γύρω ἀπὸ τὴν κ. ντ' Ετιόλ. Μὰ ὁ πῶς κακὸς καὶ ὁ πῶς προτιμώμενος, ἀπὸ τοῦς θαυμαστὰς τῆς ὑπῆρχαν ὁ ἀββὼς ντὲ Μπερνί, τὸν ὁποῖον αὐτὴ ἔκανε κατόπιν, παρ' ὅλη τοῦ ἐμποδίου ποὺ παρελήθησαν ἀπὸ τὰς θεοκρατικὰς ἀδελφὰς τῆς ἐποχῆς, ὅπου τὸν τῶν ἑξωτερικῶν. Ἡ κ. ντ' Ετιόλ τὸν ὅμως εἶχε ὑποστήσῃ ἐπαρκῶς ἀπὸ τὸν ἴδιον τῆς ἰσχυροῦς.

Ἡ Πομπαντούρ εὐνοῦ, ἐξ ἀρχῆς, πρὸς τὸν γάμον τῆς ἀδελφῆς, εἶχε σπένει τὰ βέλη τῆς πύθης τῆς καρδίας τοῦ βασιλέως καὶ γι' αὐτὸ προσπαθοῦσε νὰ φαίνεται στὴν κοινωνίαν ἡθελῇ καὶ συνετὴ γυναικί. Ποτὲ δὲν ἐδίδωκε τοῦς ἐρωτας τῆς, δυσχεροῦς τῆς, προσποιεῖτο ὅτι θὰ ἔμενε αἰώνως πιστὴ στὸ σὺγγονοῦ τῆς καὶ ἔλεγε, ἀστέλλομεν δὴθεν, οἱ μόνον ὁ βασιλεὺς θὰ μὴ εὐνοῦσε νὰ τὴν κἀν νὰ φαίη ἀπιστὴ εἰς αὐτόν, ἐνφ' ὅσον οὐκ ἔμενε ὁ Μιτῆν, θαλαμηπόλος τοῦ βασιλέως καὶ συγγενῆς τῆς, πληροφθοῦσε τὴν μεγαλειότητά τῆς, οἱ ὅποιος εἶχε ὑποσχεθῇ στὸ σὺγγονοῦ τῆς αἰώνως πιστὴν, ἐντὸς μίας ἐξηνήσεως διὰ τὸν Βασιλέα.

Ὁ Λουδοβίκος XV, ἀπὸ μέρους τοῦ, κυνηγῶντας στὸ δάσος τοῦ Σενορ κατελήφθη μὴ μέρη ἀπὸ καταιγίδος καὶ ἠναγκάσθη νὰ καταφύγῃ στὸν πύργον τῶν ντ' Ετιόλ, ὅπου προσέφερε στὸν οἰκοδεσπότην τὰ κέρατα μὴδ, ἐλάφου ποὺ εἶχε σκοτώσει πρὸ ὀλίγου.

Τὸ κυνήγι ἦτο μὴ ἀπὸ τῆς πῶ ἀγαπητῆς διασκεδάσεως τοῦ Λουδοβίκου. Ἡ Πομπαντούρ, ἐπὶ τῇ εὐκαιρίᾳ τῆς, βίαιε τῆς ἐπισκέψεως ὑπενώθησε στὸν ἄνδρα τῆς, τὴν κλίσιν ποὺ καὶ αὐτὴ ἠδυνάτο νὰ τὸ κυνήγι. Ὁ κ. Ετιόλ, μικρὸν τοῦ νὰ ὑποψιεθῇ τίποτε, τῆς παρήγγειλε ἐκλεκτὰ κοστούμια κυνηγίου ποὺ τῆς ἐπῆρναν θημῶν καὶ ἦσαν μοναδικὰ γιὰ νὰ ἐπιτελεῖ τὸ σκοπὸ ποὺ ἐεδίκαζε.

Ἐταὶ λοιπὸν ὁκολούθησε καὶ αὐτὴ τὸ βίβλια σὲ ὅλες τῆς φάσεις τοῦ κυνηγίου, ὅτι ὡς μέλος τῆς ἀκολουθίας τοῦ, ἀλλ' ἄλλως, ὡς θεῖα τῆς Προσπαθοῦσε νὰ διαστειρωμένη καὶ νὰ συναντῇ μετὰ τὸν βασιλέα ὅσο μπόρεσε συχνότερα, μὰ εἶχαν ἐπὶ πολὺ τὴν ἀπογοήτευσιν τῆς νὰ ματαιώνονται.

Ἐπὶ τέλος ὁ βασιλεὺς βλέποντας τὴν τόσο συχνὰ καὶ, ὅπου ἦταν φυσικὸ ἐξ αἰτίας τοῦ ἀναστήματος τῆς καὶ τῆς ὁμορφίας τῆς τὴν ἐκρόσσειε καὶ τὴν ἐχαιρέσειε χωρὶς νὰ προσδίδῃ μ' αὐτὸ τὸν χαρῆς ὁποῖος ἐκείνη οὐτε καὶ μὴ ἀπλὴ ἐπιδείκνυτο.

Ὅλα αὐτὰ τὰ κινήματα τῆς Πομπαντούρ δὲν διέφυγαν τὴν πρὸς αὐτὴν μὴδ ἀντίστασιν, ἡ ὁποία εἶχε τόσην ἐπίδρασιν στὸν βασιλέα ὥστε τὸν εἶχε καταστήσει ἀπορρόβλητο γιὰ τῆς φάσεις.

Αὐτὴ ἡ ἀντίστασις ἦτο ἡ δούκισσα ντὲ Σαβοῦρ. Εἶχε προσβῇ ὅτι ἡ κ. ντ' Ετιόλ ἦτο πάντοτε παροῦσα εἰς τὰ κυνήγια, οἱ μὴ μάλιστα τῆς ἦσαν διαρκῶς στραμμένα πρὸς τὸν βασιλέα καὶ οἱ μὴ πρὸς αὐτὸν. Ἡ κ. ντ' Ετιόλ, σὺν τῇ οὐρανοκατέβαν, παρουσιαζέτατο σὲ

Ὁ Λουδοβίκος XV

ΑΙΣΘΗΜΑΤΙΚΩΤΑΤΟΝ ΚΑΙ ΠΕΡΙΠΕΤΙΩΔΕΣ ΑΝΑΓΝΩΣΜΑ

ΤΟΥ ΑΙΜΙΛΙΟΥ ΓΚΑΜΠΟΡΙΩ

Η ΔΟΛΟΦΟΝΗΜΕΝΗ

(Συνέχεια ἐκ τοῦ προηγουμένου)

Αὐτοὶ μόλις εἶδαν τὸν δήμαρχον, τὸν ἀνακλιτὴ καὶ τοὺς δύο Βερτώ, μὲρὸς στὴν πόρτα τῆς ἐπαύλειος, ἐπληρώσαν βιαστικὰ καὶ ῥάτσαν τὴ ζήτησιν.

—Θέλω νὰ δῶ τὸν κ. Κόμητα, εἶπεν ὁ Κουρτοῦ. Χτύπησα τότες φορὲς μὰ δὲν μᾶκουσε κανεὶς.

—Περὶεργο καὶ αὐτὸς, εἶπεν ἕνας ἀπὸ τοῦς ὑπηρετάς. Ὁ κ. Κόμης κοιμάται πολὺ ἐλαφρῶς. Πῶς δὲν σᾶς ἀκουσε;

— Ἀλλοίμονον! ψιθύρισεν ὁ Φίλιππος Βερτώ, θὰ τοὺς ἐδολοφόνησαν καὶ τοὺς δύο!

Ἡ φράσις αὕτη κατετάραξε τοὺς ὑπηρετάς. Ὁ Κουρτοῦ παρατηροῦσε τώρα τοὺς τὸν πατέρα καὶ τὸν υἱὸν Βερτώ μετὰ ὑποψία. Ἐνας τῶν ὑπηρετῶν, ὁ θαλαμηπόλος τοῦ κόμητος, ἀρχισε νὰ θογγῇ.

—Ἐσκότωσαν τοὺς κυριοὺς! Ἀντυχίε μὴς! Ὁ κ. Κόμης, ποῖος ἀπὸ σᾶς τοὺς παρὸν τα χημάτα. Ὁ κ. κόμης, ἔλαβε χθὲς ἀκριβῶς μετὰ τὴν ποσότητα χημάτων.

Ἦν τῷ μετὰ κατεφθάνον εἰδοποιηθεὶς καὶ ἕνας ἐνωμοτάρχης μετὰ τοὺς χοροφύλακας.

—Ἐξ μὴ χάνουμε καιρὸ, φώναξε ὁ Κουρτοῦ. Ἐμπρός, ποῖος ἀπὸ σᾶς ἔχει τὸ κλειδί. Ἀνοίγετε τὴν πόρτα!

Ὁ θαλαμηπόλος, ὁ ὁποῖος κρατοῦσε τὰ κλειδιά μετὰ τοῦ ἀνοίξε. Εἰσῆλθαν ὅλοι στὸν κῆπον καὶ προχώρησαν πρὸς τὴν ἐπαύλει. Μόλις ἐπληρώσαν ἐκεῖ, εἶδαν τὴν πόρτα τῆς ἐπαύλειος πούγγαινε στὸν κῆπον ἀνοιγτῇ. Τὰ τζάμια τῆς ἦσαν σπαιμένα.

Ἐμπῆκαν στὸν διάδρομον. Ἐπάνω σταῖς λευκῆς πλάκας τοῦ δαπέδου διέκριναν σταγόνας αἵματος. Ἐπὶ τῆς ἀφθονοῦ αἵμα ἔβρασε τὴν μαρμαρίνη σκάλα, ποὺ ὀδηγοῦσεν ἐπάνω. Ὁ Κουρτοῦ τὸ εἶδε καὶ ἀνατρίχασε!

Ἀρχισαν ν' ἀνεβαίνουν στὸ πρῶτον πάτωμα. Στὰ σκαλοπάτια ὑπῆρχαν ἐπίσης αἵμα. Ἐξάφνα ὁ Κουρτοῦ ἀφῆκε κραυγὴν φρίκης καθὼς ἐστρεφέτο ἀνεβαίνοντας στὴς κυκλίδες τῆς σκάλας, τὸ χεῖρ τοῦ ἀκούμπησε σὲ κάτι ὑγρὸ καὶ γλοιώδες. Ἦταν αἷμα! Παντοῦ αἷμα, αἷμα ἀφθονοῦ, ὡς νὰ εἶχε γίνῃ δολοφονία σφαγῇ...

Μόλις ἐφθασαν στὸ πρῶτον πάτωμα, ὁ Κουρτοῦ, ῥώτησε τὸν θαλαμηπόλον ἂν οἱ κυριοὶ τοῦ εἶχαν κοινὴν κρεββατοκάμαρον.

—Μάλιστα κ. Δήμαρχε, εἶπεν αὐτὸς καὶ ἔδειξε μίαν κλειστήν πόρτα ποὺ εὐρίσκετο ἐμπρός τῶν.

Ὁ Κουρτοῦ δὲν ἐπρόχώρησεν ἀμέσως πρὸς τὰ ἐκεῖ. Ἐδίστασεν. Ἡ φρίκη καὶ ὁ τρόμος τοῦ ἐπάγωσαν τὰ μέλη.

Ὁ Πάτερ Πλαντάς τὸ ἀντελήφθη, ἐπρόχώρησε μετὰ τόλμην καὶ ἀνοίξε τὴν πόρτα. Ἡ κρεββατοκάμαρα ἦταν ἔρημη. Μόνον μὴ πολυθρόνα βρισκόταν ριχμένη κάτω.

Ἐπέρασαν κατόπιν σ' ἕνα διπλὰν δωμάτιον. Ἐκεῖ τοὺς περιέμενε ἄλλη ἐκπληξίς. Τὰ πάντα ἦσαν ἄνω κάτω. Τραπεζία σπασμένη, καθίσματα ριχμένα κάτω, ἐπιπλα καὶ συρτάρια θρυμματισμένα, καναπέδες σχισμένοι.

Τὸ πᾶν εἰδείνε ὅτι συνέβη ἐκεῖ λυσσώδης πάλη. Στὴ μέση τοῦ δωματίου ἕνα τραπέζι ἦταν ἐπίσης ἀναποδογυρισμένο. Κάτω, εὐρίσκοντο ἐπὶ τοῦ πάτου, μερικὰ κομμάτια ζάχαρος, κουταλάκια ἐπὶ γυῖα καὶ θύμιαλα δοχεῖον τοῦ σαγίου ἀπὸ πορσελίνη.

—Οἱ δυστυχισμένοι κυριοὶ μου θὰ ἐπιτῇσαν τὸ τσάι δεὰν τοῦς ἐπετέθησαν, εἶπεν ὁ θαλαμηπόλος μὲν ἀντίκρυσε τὰ ἀντικείμενα αὐτά.

Τὸ θέαμα τῆς αἰδοῦσης αὐτῆς ἦτο πρῶτον ἀπίσιον. Τίποτε δὲν εἶχε μένει στὴ θέσιν τοῦ, τίποτε δὲν εἶχε ἀπομείνει ἀσχητό καὶ ἀθῶον. Ἡ καταστροφή ἦτο τρομερὰ. Αὐτοῖς, ὁ μέγας, κρυσταλλίνος καθρέφτης, βρισκόταν σπασμένο, ἡ πολυέρονη κουρτίλα σπασμένη, τὰ κοίμηρο τεχνήματα, τὰ τραπέζια, ἡ ἐταξέρας, ριχμένα κάτω καὶ συνεκρίνετο...

Παντοῦ δὲ γύρω ἔβλεπε κανεὶς τὸ θέαμα ἀγρίως πᾶλης, λυσσώδους ἀγῶνος. Παντοῦ ὑπῆρχαν σταγόνες αἵματος, μικρὰ αἵματα αἵματος.

—Οἱ δυστυχεῖς φαίνεται πῶς ἐπλήκισαν ἀτεγνωσμένως, ψιθύρισε συγκινημένος ὁ Κουρτοῦ. Φαίνεται πῶς τοὺς κατεκρεοῦργησαν. Μόνον ὁ Πάτερ Πλαντάς ἦτο ψύχραιμος καὶ ἐνενοῦσε παντοῦ καὶ ἐξήταξε τὰ πάντα μετὰ προσοχή. Τέλος ἐστρέφη πρὸς τὸν Κουρτοῦ καὶ τοῦ εἶπε:

—Ἀχρεῖ. Ἄς πάμε καὶ στὰ ἄλλα διμερήματα.

δῶς τοῦ Σέναρ πότε μ' ἕνα γαλάζιο φόρεμα ἀπάνω σ' ἕνα κόκκινο φαέσθονα καὶ πότε μετὰ φόρεμα ῥοῦ σὲ γαλάζιο φαέσθονα.

Πολιορκῶντες τὸν βασιλέα καὶ ἡλίεζε πάντοτε νὰ τὸν ἐλκύσῃ ὅπως καὶ συνέβη, καθὼς θὰ ἴδωμεν εἰς τὸ προσεχές φύλλον.

Ὁ ἱστορικὸς

Παντοῦ ὅμως σ' ὅλη τὴν ἐπαύλει, σὲ κάθε δωμάτιον καὶ σὲ κάθε αἴθουσαν ἡ καταστροφή ἦταν ἡ ἴδια. Τὰ πάντα ἄνω κάτω καὶ καὶ κατεστραμμένα, ὡς νὰ εἶχεν ἐνοικήσει τὴν νύκτα στὴν ἐπαύλει πολυμελὴς συμμορία ληστών.

Κι' αὐτὸ τὸ γραφεῖο τοῦ κόμητος ἦτο ἐντελῶς κατεστραμμένο. Οἱ κακοῦργοι μὴ ἔχοντες καιρὸν ν' ἀνοίξουν τὰ συρτάρια τῶν διαφόρων ἐπιπλῶν μετὰ ἀντικείμενα, τὰ εἶχαν σπᾶσει καὶ καταθρυμματίσει. Τὰ βιβλία τῆς βιβλιοθήκης ἦσαν ἐπίσης σκορπισμένα κάτω, ξεφυλλισμένα καὶ ξεσχισμένα.

Καὶ εἰς αὐτὸ τὸ καπνιστήριον εἶχαν θρασυθῇ καὶ ξεσχιθῇ τὰ πάντα, ὡς ἐπίσης καὶ εἰς αὐτὰ τὰ δωμάτια τὰ προορισμένα διὰ τοὺς ξένους.

Ὅταν ἀνέβηκαν στὸ δεύτερον πάτωμα τὸ πρῶτον πρῶτον ποὺ ὤπασεν στὴν ἀντιλήψιν τοῦς, ἐντὸς ἐνός δωματίου, ἦτο ἕνα τσεκούρι. Ἦταν ριχμένο κάτω στὸ πάτωμα καὶ ἐμπρός σ' ἕνα κλειστὸ κιβώτιο, τὸ ὁποῖον δὲν εἶχαν προφθάσει φαίνεται νὰ σπᾶσουν.

—Τώρα τὰ ἐννοῶ ὅλα, εἶπεν ὁ Κουρτοῦ στὸν Πλαντά. Οἱ κακοῦργοι ἀφ' οὗ κατεκρεοῦργησαν τὸν κόμητα καὶ τὴν κόμησσαν σκόρπισαν στὰ δωμάτια καὶ ἀρχισαν νὰ σπᾶν τὰ πάντα ζητώντας τὰ χημάτα. Τέλος τὰ εὗραν, φαίνεται, τὰ ἐπῆραν καὶ ἔφυγαν.

Ὁ Πλαντάς κούνησε τὸ κεφάλι τοῦ, ὡς νὰ ἐλπειολογοῦσε μάλιστα τὸν δήμαρχον, παρὰ ὅς νὰ συγκατένευεν εἰς τὸ τοῦ ἔλεγε.

Στὸ ἰσόγειο ὑπῆρχεν ἡ ἴδια ἀναστάσις. Εἰς τὸ ἐστιατόριον ὁ Κουρτοῦ στάθηκε κατὰπληκτος πρὸς τὸ μεγάλο τραπέζι καὶ ἔκραυε:

—Εἶνε ἀπίστευτον! Οἱ κακοῦργοι ἐσυμπούσαν μετὰ τὴν δολοφονίαν!

Πράγματι ὑπῆρχαν πάνω στὸ τραπέζι ἀπομεινάρια φαγητῶν, ὁ χεῖρ μπουκάλιας τοῦ κρασιῦ ἀδειανὴ καὶ πέντε ποτήρια.

—Ἦσαν πέντε! ψιθύρισε πάλιν ὁ δήμαρχος, καὶ πρὶν προχωρήσουμε στὰς ἐρεῖνας μᾶς πρέπει νὰ εἰδοποιήσουμε τὸν ἀρμόδιον εἰσαγγελεῖ τῆς Κορβὴ νὰ ἐλθῇ ἀμέσως.

Πραγματικῶς ἀνέβησαν τὴν ἀποστολὴν αὐτὴν εἰς ἕνα τὸν χοροφύλακον, ὁ ὁποῖος ἀνεχώρησεν ἀμέσως ἐπὶ τοῦ μικροῦ ἀμαξίου τῆς ἐπαύλειος.

—Καὶ τώρα ἂς ἴδωμεν τὰ πτώματα! εἶπεν ὁ δήμαρχος τοῦ Ὁρσβέλ ἀνατριχιάζοντας.

Ὁ δήμαρχος μετὰ τοῦ Πλαντά καὶ τῶν ἄλλων κατηνύθησαν τώρα πρὸς τὸ μέρος ὅπου εὐρίσκετο τὸ πτώμα τῆς κόμησσης Τρεμορέλ.

Βαδίζοντας διὰ τοῦ κήπου διέκριναν μετὰ τῶν θάμνων καὶ τῶν ἀγθῶν ἴχνη διαβάσεως τῶν δολοφόνων. Τρυφεροὶ κλώνοι εἶχον θρασυθῇ καὶ ἡ χλόη ἦτο πατημένη.

Μεταξὺ τῶν θάμνων εὐρήθη καὶ μὴ παντοῦφα ἀνήκουστα εἰς τὸν κῆπον.

—Φαίνεται, εἶπεν ὁ δήμαρχος Κουρτοῦ, πῶς οἱ κακοῦργοι κατεδίωξαν καὶ ἐφόνευσαν τὸν ἀτυχὲς κόμητα εἰς τὸν κῆπον. Κατὰ τὴν κατεδίωξιν θὰ τοῦ ἔφυγεν ἡ παντοῦφα αὐτῆς.

Ἐπὶ πλέον τὸ γεγονός, ὅτι ἐφορούσε παντοῦφας, ἀποδεικνύει ὅτι εἶχε γυθῇ καὶ ἠτοιμάζετο νὰ κατακλῇ ὅταν οἱ δολοφόνοι εἰσῆλθον εἰς τὴν ἐπαύλει.

Ὁ Πάτερ Πλαντάς τὰ ἠκούσεν ὅλα αὐτὰ κουνώντας τὸ κεφάλι, χωρὶς νὰ πῇ λέξιν. Ἐξήταξε ὁ ἴδιος τὰ χεῖρα προσεκτικὰ καὶ εἰς κάθε ἕνα ἱχνος ἐμύφαζεν ὑπόπτης.

Ὁ Πάτερ Πλαντάς ἐγνώριζεν ἀσφαλῶς κατὰ τὴν ἀπὸ τῆς ἀπλοῦς, καθὼς ἦτο καὶ παραγμένος δὲν ἐπρόσχε καθόλου εἰς τοὺς μορφοποιῶν τοῦ πτωχικοῦ καὶ σοφοῦ ἐλεηνοδόχου.

Ἐφθασαν τέλος εἰς τὸ μέρος ὅπου εὐρίσκετο τὸ πτώμα τῆς κόμησσης. Τὸ θέαμα τὸ ὁποῖον ἀντίκρυσαν τότε τοὺς, ἔκαμε ν' ἀνατριχίσουν.

Ἡ ἀτυχὴς κόμησσα ἡ ὁ κυριολεκτικῶς κοροῦρημένη. Ἐφῆρεν ἀκατὰ τραυμάτια διὰ μαχαίρας ἡ ἄλλου τυγὸς κατεπὸν ὀργάνου, ἦτο κυριολεκτικῶς βουτηγμένη εἰς τὸ αἷμα.

Εἰς τὸ μέρος ὅπου εὐρίσκετο δὲν εἶχε καταφύγει μόνη τῆς, ὡς ἐφαίνετο.

Τὴν εἶχαν οὖν μέχρις ἐκεῖ ἀγνοῶντες πρὸς ποῖον σκοπὸν, διὰ νὰ τὴν ῥύθουν στὸν ποταμὸν Ἰσώ, καὶ τὴν ἐγκατέλειπον τὴν τελευταίαν στιγμὴν τῆς οἶδε γιὰ ποῖον λόγον.

Κατὰ τὸ ἥμισυ τοῦ πτωμα τῆς κόμησσης εὐρίσκετο ἐντ

του πάνω από την ετοιμοθάνατη και είχε με φωνήν σοβαράν.

Τό δριζόνια!

Κατόπιν έγγιζε πρὸς τὸν Ἀρθούρο καὶ τοῦ εἶπε :

— Ἐλα, παιδί μου. Ἐλ, φίλε μου. Πιάσε τὸ χέρι τῆς ἀγαπημένης σου καὶ φίλησέ την. Ὅχι στὰ γέλια δὴμος, ἀλλὰ στὸ μέτωπο καὶ γὰρ μιά καὶ μόνη φορά.

Ὁ Ἀρθούρος, πεινόμενος ἀπὸ τοὺς θρήνους ἔσφιξε τὸ χέρι τῆς μνηστῆς του καὶ τὴν φίλησε στὸ μέτωπο. Αὐτὴ ἔκλεισε σιγὰ—σιγὰ τὰ μῦτια τῆς. Ὁ καθηγητὴς ἔπληξε κατόπιν τὸν Ἀρθούρο ἀπὸ τὸ χέρι καὶ τὸν ἀπεμάκρυνε ἀπὸ τὸ καρεβάτι χωρὶς νὰ παύσῃ νὰ παρακολουθεῖ καὶ τὴν Λουκίαν.

— Ἡ ἀναπνοὴ τῆς ἀντιχρὺς νέας ἔγινε πάλι δύσκολη καὶ ἀσπματική. Ἐξαφνὰ ἔπαυσεν ἐντελῶς. Ὁ Βάν Ἐλ-σινγ εἶπε τότε μ' ἐπίσημο τόνον φωνῆς :

— Ὅλα ἐτελείωσαν. Ἡ φτωχὴ νῆα ἀπέθανε!

Πραγματικὰ ἡ μὲς Λουκία εἶχε πεθάνει. Ἐπληρὴ τὸν Ἀρθούρο

καὶ περῶσαμε σ' ἕνα ἄλλο δωμάτιο. Ὁ φτωχὸς νέος ἦτον ἀπαρηγόρητος. Ἐκλαίει ἀπελπισμένα, οἱ λυγροὶ τὸν ἐπνίγαν, ἦταν ἀπαρηγόρητος.

Ὅταν σὲ λίγο γύρισα στὸν κοιτῶνα τῆς Λουκίας βόηκα τὸν καθηγητὴ νὰ τὴν κατάρξῃ σκυθρωπὸς, βυθισμένος σὲ σκέψεις. Ὁρῶντας τότε τὸ βλέμμα μου πρὸς τὴν νεκράν καὶ εἶδα καὶ τὸ ἄλλο κοτό. Ἡ ἐμμορφία τῆς ζωῆς ἐξανάλαμπε στὸ πρόσωπό τῆς. Ἦταν πεθαμένη κι' ὅμως εἶχε σ' ὅλην τὴν ἐξωτερικὴν ἡ λείαν αὐτῆς. Ἡ γλωσσίδα τῆς εἶχε ὑποχωρήσει σ' ἕνα ἑλαφρὸ ῥόδινο χρώμα. Δὲν εἶχε τίποτε ἀπὸ τὴν σκληρότητα ἐκείνη καὶ τὴν ἀλυγισία τοῦ θανάτου.

— Ἡ πτωχὴ κόρη, ἐμφύθια. Ὁ θάνατος ἔδωσε τέλος στὰ βάσανά τῆς καὶ ἡ κορφή τῆς ἐγαλήνευσε...

Ὁ Βάν Ἐλσινγ μ' ἀκούσε καὶ ἔγρισε καὶ μοῦ εἶπε :

— Ἀπαύστη, Σοῦαρδ!

— Τί ἐνοεῖς, καθηγητά μου;

— Θέλω νὰ πῶ πὸς τὰ βάσανα τῆς δὲν ἐτελείωσαν μὲ τὸν θάνατο. Ἀντιθέτως τώρα ἀρχίζουν.

— Δὲν σὰς ἐνοεῖ.

— Ὅμ' ἐννοήσεις, δεῦν θὰ εἶνε καιρός. Πρὸς τὸ παρὸν βλέπε καὶ περιμένε.

ΚΕΦΑΛΑΙΟΝ ΙΓ'

Ἡμερολόγιον τοῦ δόκτορος Σοῦαρδ

(Συνέχεια)

Ἡ κηδεία τῆς ἀντυχῆς Λουκίας ὁρίσθη νὰ γίνῃ αὐριό. Θὰ ταφῇ πάλι στὴ μητέρα τῆς, στὸ οἰκογενειακὸν τοῦς νεκροτάφιον.

Ὁ Βάν Ἐλσινγ φαίνεται πολὺ σκεπτικὸς καὶ στενοχωρημένος. Τὰ λόγια ποὺ λέγει εἶνε πολὺ παρῶνα. Τί νὰ τὸν ἀνησυχεῖ τόξα;

Ὅσκις συμβῇ νὰ μείνουν μόνον μοῦ κάμνει περιέργως ἐφορῶν. Μ' ἐρώτησε γιὰ τὸν χαρακτήρα καὶ τὰς ἀντιλήψεις τοῦ Ἀρθούρου καὶ τὸν ἐπληροφόρησε καὶ εἶνε λαμπρὸς νέος.

— Αὐτὸ δὲν τὸ ἴδωμεν, μοῦ εἶπε, συνιδόντας μὲ διαταγὴν τὸ κεφάλι του. Ἐγὼ ν' ἀντιμετωπίσῃ ἀκόμη τόσας συμφορὰς.

— Τί ἐνοεῖς, καθηγητά μου;

— Θέλω νὰ πῶ πὸς πρέπει νὰ προετοιμάσουμε τὸν Ἀρθούρο γιὰ ὅσα πρόκειται νὰ συμβῶν.

— Πρόκειται νὰ συμβῇ τίποτε τὸ ἐκτακτόν.

— Πρόκειται νὰ συμβῇ καὶ τὸ τρομερόν, Σοῦαρδ, καὶ ποὺ δὲν τὸ ἀντίκρουσε κατὰ ἀνθρώπου.

— Καθηγητά μου δὲν σὰς ἐνοεῖ. Γιατί δὲν θέλετε νὰ μοῦ ἐξηγήσετε;

— Νὰ σοῦ ἐξηγηθῶ; Ναι, θὰ τὸ κάμω, φίλε μου, πρέπει. Θὰ σοῦ ἐξηγήσω τὰ πάντα καὶ πρέπει νὰ τὰ δεχθῇς καὶ νὰ τὰ πιστέψῃς ὅπως θὰ σοῦ τὰ πῶ, ὅσον καὶ ἂν εἶναι ἀπίθανα. Σὲ χρειάζομαι ὡς βοηθὸν μου στὸν ἀγῶνα αὐτόν. Ἀν ἀγαποῦντες τὴν ἀντυχὴ Λουκίαν, ἂν θέλῃ νὰ εὖλῃ ἀνάπαυσιν εἰς τὸν τάφον τῆς, πρέπει νὰ μὲ βοηθήσῃς, χωρὶς κανένα διαταγμόν.

— Σὰς υποτάσσομαι νὰ κάμω ὅτι μοῦ ὑποδειξάτε.

— Καὶ νὰ συντήρῃς στὸν Ἀρθούρο νὰ μὲ ὑπακούσῃ.

— Καὶ αὐτὸ θὰ γίνῃ κατὰ τὴν ἐπιθυμίαν σου.

— Ὅμ' ἐννοήσεις, Σοῦαρδ. Ὁ Ἀρθούρος θὰ μὰς θεωρήσῃ τρελλοῦ. Δὲν κοιμηματίζῃ καὶ τὴν μνηστῆν του μετὰ θάνατον!

— Θέλετε νὰ γίνῃ ἕνα τέτοιο ἀνοσιούργημα, κ. Καθηγητά; Πρὸς Θεοῦ ἐξηγηθῆτε.

— Τώρα δεῖ. Σὲ λίγο ναί. Ἐγὼ νὰ κανονίσω ἐν τῇ μεταξὺ μερικὰ πράγματα. Πίστευε μὲ μὲν φίλε μου καὶ ἔχε ἐμπιστοσύνην σ' ἐμὲ λέγον.

Τί σημνύνουν λοιπὸν ὅλα αὐτὰ; Εἶνε ἂν δύναντο νὰ ἔχῃ παραφροσύνην ὁ Βάν Ἐλσινγ, εἶνε σφόδρ, τὸ γνωρίζω, καὶ ὅμως σκεπτεται καὶ λέγει πράγματα παρῶνα.

(Ἀκολουθεῖ)

ΓΙΑ ΝΑ ΜΑΝΘΑΝΕΤΕ ΚΑΙ ΝΑ ΔΙΑΣΚΕΔΑΖΕΤΕ

Κατὰ τοὺς ὑπολογισμοὺς μιάς στατιστικῆς ἐπὶ 1000 νεογεννητῶν πλουσίων οἱ 235 ζοῦν μέχρι ἡλικίας 70 ἐτῶν, ἐνῶ ἐπὶ τοῦ αὐτοῦ ἀριθμοῦ πτωχῶν μόλις 111 κατορθώνουν νὰ φθάσουν μέχρι αὐτῆς τῆς ἡλικίας.

Προσευχηάριον ἀνέκον εἰς τὴν βίβλιν αὐτῆς τῆς Γαλλίας, Μαρίαν Λεζίνσκα, σὺςγον τοῦ Λουδοβίκου τοῦ 15ου, ἐπολιτὴ ἐσχάτος, ἀντὶ 150,000 φράγκων.

Ὁ ἐπιθυμῶν νὰ τύχῃ τῆς ἐξοχῆς θέσεως τοῦ ἱατροῦ εἰς τὴν νῆσον Κοῦέννην ἀπαιτεῖται νὰ παραμεινῇ πλέον τῆς δεκαετίας ὡς μαθητευόμενος πλησίον ἀρχαίου ἱατροῦ, ὁ ὁποῖος παρατηρεῖ ἂν ὁ μαθητὴς, τοῦ ἔχει τ' ἀπαιτούμενα προσόντα διὰ νὰ γίνῃ ἱατρός. Μετὰ τὴν ὑπερδεκαετὴ αὐτὴν φοιτῶν ὁ μαθητευόμενος δύναται νὰ ἐπισκεψῇ τὸ ἱατρικὸν ἐπαγγέλμα του ἂν ἔχῃ συμπληρώσῃ τὸ 400ν ἔτος τῆς ἡλικίας του.

Ὁ δολιχὸς ἀριθμὸς τῶν ἐν Ἀμερικῇ ἐκδιδομένων ἐφημερίδων ἀνέρχεται εἰς 35,740. Ἡ δὲ κυκλοφορία τῶν εἰς 48,350,000 φύλλα. Τα ἐκδιδομένα περιοδικὰ καὶ ἐπιθεωρήσεις ὑπερβαίνουν τοὺς 40,000.

Ὁ πληθυσμὸς τῆς γῆς αὐξάνει ἐτησίως κατὰ 17 ἑκατομμύρια. Μόνον κατὰ τὰ τελευταῖα ἔτη παρατηρήθη ἐλάττωσις τοῦ ἀριθμοῦ τούτου κατὰ τινὰς ἑκατοντάδας χιλιάδων. Ἀπὸ τῆς ἐποχῆς τοῦ Ρωμαϊκοῦ Κράτους, μέχρι σήμερον ὁ πληθυσμὸς τῆς γῆς ἐπέπλασαόθη.

Ὁ ἀριθμὸς τῶν ἄλιευτικῶν πλοίων εἰς τὴν Βόρειον Θάλασσαν ἀνέρχεται εἰς 5000 καὶ τὰ πληρώματα εἰς 30000 ἀνδρας. Ἀλειοῦν δὲ κατὰ στολίσκους, ἐξ 140 πλοίων ἕκαστος.

Ἡ ἀναλογία τῶν τυφλῶν εἶναι 1 ἐπὶ 1400 ἀνθρώπων. Ὁ ἀριθμὸς δὲ δλων τῶν τυφλῶν τῆς γῆς ἀνέρχεται κατὰ στατιστικὰς εἰς 8 ἑκατομμύριον περίπου.

Ὁ Γερμανὸς φυσιοδίρης Κίρ Ἐλ ἀνεκάλυψε, ὅτι οἱ ἀσπίδες (τυφλοπόντικες) βλέπουν καλλίτερον ἀπὸ ὅλα τὰ ἄλλα μὴ τυφλά ζῶα.

Μέχρι τῆς ἡλικίας τῶν 50 ἐτῶν ὁ ἄνθρωπος εἰσπνέει 170 τόνους ἀνθρακικοῦ ὀξέως. Αἱ μέχρι τῆς ἡλικίας ἐκείνης ἀναπνοαὶ τοῦ ἀνθρώπου ἀνέρχονται εἰς 500,000,000.

Τὰ ἐκ χάριτος ἐνδύματα καὶ ἀσπρόρουχα ἤρχισαν εἰς τὴν Εὐρώπην καὶ Ἀμερικὴν νὰ εἰσάγονται εἰς κοινὴν χρῆσιν. Εἶνε φθινότορα καὶ διατηροῦνται περισσότερον ἀπὸ τὰ ἄλλα υφάσματα.

Ἐγεννήθη εἰς τὸ Σικάγον τέρας τοῦ ὀφιοῦ ἡ κεφαλὴ δὲν εἶνε μεγαλειτέρα μιάς πεντάρας, τὰ δὲ πόδια του καὶ τὰ χέρια του δὲν εἶνε χονδρότερα ἀπὸ μιά λίπτα. Ζυγίζει 70 δράμια. Μ' ὅλα ταῦτα ὅμως εἶνε ὑγιεστάτον.

Εἰς ἐν χωρίον, εἰς τὰ περὶχωρα τῆς Λουζάνης, ὑπάρχει «Σάλλογος» Γερωντοκορίτιον, μὲ πενήντα μέλη, τὰ ὁποῖα ὅλα ἔχουν ὑπερβῇ τὴν ἡλικίαν τῶν 35 ἐτῶν.

Ὑπάρχει στὴν Κεντρικὴ Ἀμερικῇ ἡ φυλὴ τῶν Ὀττομαχῶν ἡ ὁποία τρώγει χόματα. Τα χόματα αὐτὰ εἶνε λιπώδη καὶ κτερινώδη καὶ τρώγονται ἀπὸ προσηγουμένους κατασκευαστοὺς ἐξ αὐτῶν δίπνῃ τὰ ὁποῖα ψήνουν στὸ φθινόγον καὶ καταβρέχουν κατόπιν στὸ νερό, ὁτὼς ἀκριβὸς ἔμμελ, κάνουμε μὲ τίς γαλέτες.

Οἱ ἀρχαῖοι Σκύθαι μετεχειρίζοντο τὰς κεφαλὰς τῶν ἐχθρῶν τῶν ὡς ποτήρια, πρὸς ποτόν, καὶ κατὰ τὴν ἐποχὴν τῶν ὀφρῶν μέρους, καὶ καθαρῶν τὸ ὑπόλοιπον τοῦ κρανίου. Ὁ Σουλῆς

Ο ΔΙΑΛΟΓΟΣ ΤΗΣ ΕΒΔΟΜΑΔΟΣ ΤΟ ΚΥΝΗΓΙ

[Τοῦ Ζακὸυπ Ζιχαρντέν]

(Ὁ κ. Στρογγυλὸς γυρίζει ἀπὸ τὸ κυνήγι. Εἶνε βουτηγμένος ἀπὸ τὸ κεφάλι ὡς τὰ πόδια στὴ σιδὴν, ξαναμμένος ἀπὸ τὴν πορεία καὶ ἐξαντλημένος. Στὸν κυνηγητικὸν του ἀσπὸ κομμένον πέντε ἀγριοπερίετρα. Στὴν τραπεζαρία τοῦ ἐξοχικοῦ σπιτοῦ τὸν ὑποδέχονται οἱ σπιτικοὶ του καὶ οἱ καλεσμένοι ἀπὸ τὴν πόλιν. Ἡ ὑπερήτρια τὸν ἐξορτᾷ ἀπὸ τὰ βάρη του καὶ ὁ κ. Στρογγυλὸς ἐκπλύνεται παρῶς—πλάτῃ σὲ μιά πολυθρόνα).

Οἱ ΠΑΡΕΥΡΙΣΚΟΜΕΝΟΙ (κοιτάζοντας τὸ θῆραμα).—Ἄ, ἄ, ἄ, ἄ... Πάλι ἐπιτυχίες.

Ὁ κ. ΣΤΡΟΓΓΥΛΟΣ (ἀνοίγοντας ὑπερβολικὰ τὰ μάτια).—Ὅχι δά... δὲν εἶνε τίποτα... μικροπράγματα.

Ἡ ΚΥΡΙΑ.—Εἴπατε; τί ταπεινοφροσύνη!... τί ταπεινοφροσύνη!... Ἄλλοι τὸ παραμικρὸν τὸ κάνουν τόσο καὶ ὁ ἄντρας μου τὰ σπουδαιότερα πράγματα τὰ θεωρεῖ γι' ἀσήμαντα...

ΜΙΑ ΑΝΕΨΙΑ.—Ἡ τόση ταπεινοφροσύνη, θὰ μοῦ ἐπιτρέψετε νὰ σὰς πῶ, θεῖε, πὸς εἶνε κουαμάρα. Για καὶ ποὺ πετυχαίνει κανεὶς πρέπει νὰ περιφρανεῖται. Καὶ σεις, θεῖε, ποὺ ἔχετε τέτοιο σημάδι, ποὺ κανεὶς δὲ σὰς παραβγαίνει...

Ὁ κ. ΣΤΡΟΓΓΥΛΟΣ.—Τὰ δέχομαι ὅλα αὐτὰ ὡς ἀπαραίτητα σχολία. Μὰ μὴ φαντασθῇτε ὅτι μοῦ κάνουν καμμιὰ ἐντύπωση, ἀπολύτως καμμιὰ.

Ὁ κ. ΒΙΑΝΙ (καλεσμένος).—Καὶ βέβαια δὲν εἶν' ἀσήμαντο πρᾶμα νὰ φέρῃ κανεὶς σὲ λίγην ὥρα πέντε περίετρα. Μὰ ὥστόσο, κ. Στρογγυλε, μὴ φοβᾶστε πὸς θὰ σὰς βυθολογήσουμε μόνο μ' αὐτὸ τὸ κατόρθωμά σας. ἔχετε τόσο καὶ τόσα κατορθώματα...

Ἡ ΑΝΕΨΙΑ.—Ἀλήθεια, ἀλήθεια...

Ὁ κ. ΣΤΡΟΓΓΥΛΟΣ.—Ἡ ἀλήθεια γιὰ μένα εἶνε ὅτι δὲν ὑπάρχει κυνήγι αὐτὴ τὴν ἐποχὴ. Μπορεῖ κανεὶς νὰ περιμένῃ στὴ λίμνη μιά νύχτη ἀλκυονίδων νὰ πιάσῃ τίποτε. Ποὺ καὶ ποὺ μόνο σιμῶνεται κανὰ ἀγριοπερίετρο, ἢ αὐτὰ πάλι εἶνε πολὺ φοβιτάρικα καὶ κακοὶ διαβόλοι γιὰ τοὺς κυνηγούς.

Ἡ ΚΥΡΙΑ.—Μὰ δεῦν ὁ κυνηγὸς εἶνε χειρότερος διαβόλος;

Ὁ κ. ΣΤΡΟΓΓΥΛΟΣ (χαμνίζοντας).—Καλά. Μὰ δεῦν ἐνθουσιάζεστε τόσο ἀπ' αὐτὴ; τίς μικροεπιτυχίες, τί πρέπει νὰ κάνετε τότε δεῦν σὰς διηγῶ τὰς κυνηγητικὰς μου περιπέτειας, αὐτὲς ποὺ ἐξουσιάζουν ἄλλους νὰ λῶν τὸ χεῖμῶνα, πλάι σὲ μιά γερὴ φοιτία;

ΟΛΟΙ ΜΑΖΙ.—Πῆς τε μας καμ, τὰ!

Ὁ κ. ΦΕΡΕΤΙΓ (καλεσμένος).—Πρέπει χωρὶς ἄλλο νὰ μὰς διηγηθῇτε τίποτε. Ποτὲ δὲ λείπει τὸ θηρὸν ἐνδιαφέρον καὶ ἡ γοητεία ἀπὸ τίς ιστορίας ποὺ διηγούναται οἱ κυνηγοὶ καὶ προσάτων κυνηγοὶ σὺν κ' ἐσὶ...

Ὁ κ. ΣΤΡΟΓΓΥΛΟΣ.—Ἄς εἶνε! Μοῦ ἐξαναχέεται στὸ μαλὸν μὲ περιπέτειες ποὺ οὐ συνέβη πρὸ τίνος στὸ δόσος τοῦ Ἑνσάν;

Ὁ κ. ΒΙΑΝΙ.—Φθάσατε ὡς τὰ σκοτεινὰ φαράγγια τοῦ Ἑνσάν;

Ὁ κ. ΣΤΡΟΓΓΥΛΟΣ.—Ναί, τράβηξα πολὺ βαθιὰ μετὰ στὸ Ἑνσάν... Πολὺ σπάνιοι εἶν' ἐκεῖνοι ποὺ φτάνουν ὡς ἐκεῖ καὶ προσάτων γιὰ νὰ κυνηγήσουν. Ἐμεῖς ὥστόσο, μὴ συντοροφία, ὅλοι ἀποφασισμένοι—εἴχαμε σημεῖται δύο γκροῦτ, ἢ δὲν προφτάσαμε νὰ ξεκινήσουμε δτε μὰς συνέβη τὸ ἐκείσθιο ποὺ θὰ σὰς διηγῶ. Ἦταν μαζί μας καὶ ὁ Ἀμπύρ, ὁ ἐμπορος, ποὺ ὕστερα στὸ ἕνα χρόνον σκοτώθηκε ἀπὸ λίθος στὴν Ἀφρικὴ. Φύγαμε ἀπὸ τίς κατασχενοσεις μὰς καὶ πήγαμε τὰ μονοπάτια γιὰ τὰ ριζοβούτια. Στὸ δρόμο τὸ κυνήγι τῶν φτερωτῶν εἶταν ἀφθονο καὶ σκοτώσαμε καμμιὰ ὀγδονταρία πέρδικες.

Ὁ κ. ΒΙΑΝΙ.—Ὀγδόντα πέρδικες;

Ὁ κ. ΣΤΡΟΓΓΥΛΟΣ.—Ναί, τράβηξα πολὺ βαθιὰ μετὰ στὸ Ἑνσάν... Πολὺ σπάνιοι εἶν' ἐκεῖνοι ποὺ φτάνουν ὡς ἐκεῖ καὶ προσάτων γιὰ νὰ κυνηγήσουν. Ἐμεῖς ὥστόσο, μὴ συντοροφία, ὅλοι ἀποφασισμένοι—εἴχαμε σημεῖται δύο γκροῦτ, ἢ δὲν προφτάσαμε νὰ ξεκινήσουμε δτε μὰς συνέβη τὸ ἐκείσθιο ποὺ θὰ σὰς διηγῶ. Ἦταν μαζί μας καὶ ὁ Ἀμπύρ, ὁ ἐμπορος, ποὺ ὕστερα στὸ ἕνα χρόνον σκοτώθηκε ἀπὸ λίθος στὴν Ἀφρικὴ. Φύγαμε ἀπὸ τίς κατασχενοσεις μὰς καὶ πήγαμε τὰ μονοπάτια γιὰ τὰ ριζοβούτια. Στὸ δρόμο τὸ κυνήγι τῶν φτερωτῶν εἶταν ἀφθονο καὶ σκοτώσαμε καμμιὰ ὀγδονταρία πέρδικες.

Ὁ κ. ΒΙΑΝΙ.—Ὀγδόντα πέρδικες;

Ὁ κ. ΣΤΡΟΓΓΥΛΟΣ.—Ναί, τράβηξα πολὺ βαθιὰ μετὰ στὸ Ἑνσάν... Πολὺ σπάνιοι εἶν' ἐκεῖνοι ποὺ φτάνουν ὡς ἐκεῖ καὶ προσάτων γιὰ νὰ κυνηγήσουν. Ἐμεῖς ὥστόσο, μὴ συντοροφία, ὅλοι ἀποφασισμένοι—εἴχαμε σημεῖται δύο γκροῦτ, ἢ δὲν προφτάσαμε νὰ ξεκινήσουμε δτε μὰς συνέβη τὸ ἐκείσθιο ποὺ θὰ σὰς διηγῶ. Ἦταν μαζί μας καὶ ὁ Ἀμπύρ, ὁ ἐμπορος, ποὺ ὕστερα στὸ ἕνα χρόνον σκοτώθηκε ἀπὸ λίθος στὴν Ἀφρικὴ. Φύγαμε ἀπὸ τίς κατασχενοσεις μὰς καὶ πήγαμε τὰ μονοπάτια γιὰ τὰ ριζοβούτια. Στὸ δρόμο τὸ κυνήγι τῶν φτερωτῶν εἶταν ἀφθονο καὶ σκοτώσαμε καμμιὰ ὀγδονταρία πέρδικες.

Ὁ κ. ΒΙΑΝΙ.—Ὀγδόντα πέρδικες;

Ὁ κ. ΣΤΡΟΓΓΥΛΟΣ.—Ναί, τράβηξα πολὺ βαθιὰ μετὰ στὸ Ἑνσάν... Πολὺ σπάνιοι εἶν' ἐκεῖνοι ποὺ φτάνουν ὡς ἐκεῖ καὶ προσάτων γιὰ νὰ κυνηγήσουν. Ἐμεῖς ὥστόσο, μὴ συντοροφία, ὅλοι ἀποφασισμένοι—εἴχαμε σημεῖται δύο γκροῦτ, ἢ δὲν προφτάσαμε νὰ ξεκινήσουμε δτε μὰς συνέβη τὸ ἐκείσθιο ποὺ θὰ σὰς διηγῶ. Ἦταν μαζί μας καὶ ὁ Ἀμπύρ, ὁ ἐμπορος, ποὺ ὕστερα στὸ ἕνα χρόνον σκοτώθηκε ἀπὸ λίθος στὴν Ἀφρικὴ. Φύγαμε ἀπὸ τίς κατασχενοσεις μὰς καὶ πήγαμε τὰ μονοπάτια γιὰ τὰ ριζοβούτια. Στὸ δρόμο τὸ κυνήγι τῶν φτερωτῶν εἶταν ἀφθονο καὶ σκοτώσαμε καμμιὰ ὀγδονταρία πέρδικες.

Ὁ κ. ΒΙΑΝΙ.—Ὀγδόντα πέρδικες;

Ὁ κ. ΣΤΡΟΓΓΥΛΟΣ.—Ναί, τράβηξα πολὺ βαθιὰ μετὰ στὸ Ἑνσάν... Πολὺ σπάνιοι εἶν' ἐκεῖνοι ποὺ φτάνουν ὡς ἐκεῖ καὶ προσάτων γιὰ νὰ κυνηγήσουν. Ἐμεῖς ὥστόσο, μὴ συντοροφία, ὅλοι ἀποφασισμένοι—εἴχαμε σημεῖται δύο γκροῦτ, ἢ δὲν προφτάσαμε νὰ ξεκινήσουμε δτε μὰς συνέβη τὸ ἐκείσθιο ποὺ θὰ σὰς διηγῶ. Ἦταν μαζί μας καὶ ὁ Ἀμπύρ, ὁ ἐμπορος, ποὺ ὕστερα στὸ ἕνα χρόνον σκοτώθηκε ἀπὸ λίθος στὴν Ἀφρικὴ. Φύγαμε ἀπὸ τίς κατασχενοσεις μὰς καὶ πήγαμε τὰ μονοπάτια γιὰ τὰ ριζοβούτια. Στὸ δρόμο τὸ κυνήγι τῶν φτερωτῶν εἶταν ἀφθονο καὶ σκοτώσαμε καμμιὰ ὀγδονταρία πέρδικες.

Ὁ κ. ΒΙΑΝΙ.—Ὀγδόντα πέρδικες;

Ὁ κ. ΣΤΡΟΓΓΥΛΟΣ.—Ναί, τράβηξα πολὺ βαθιὰ μετὰ στὸ Ἑνσάν... Πολὺ σπάνιοι εἶν' ἐκεῖνοι ποὺ φτάνουν ὡς ἐκεῖ καὶ προσάτων γιὰ νὰ κυνηγήσουν. Ἐμεῖς ὥστόσο, μὴ συντοροφία, ὅλοι ἀποφασισμένοι—εἴχαμε σημεῖται δύο γκροῦτ, ἢ δὲν προφτάσαμε νὰ ξεκινήσουμε δτε μὰς συνέβη τὸ ἐκείσθιο ποὺ θὰ σὰς διηγῶ. Ἦταν μαζί μας καὶ ὁ Ἀμπύρ, ὁ ἐμπορος, ποὺ ὕστερα στὸ ἕνα χρόνον σκοτώθηκε ἀπὸ λίθος στὴν Ἀφρικὴ. Φύγαμε ἀπὸ τίς κατασχενοσεις μὰς καὶ πήγαμε τὰ μονοπάτια γιὰ τὰ ριζοβούτια. Στὸ δρόμο τὸ κυνήγι τῶν φτερωτῶν εἶταν ἀφθονο καὶ σκοτώσαμε καμμιὰ ὀγδονταρία πέρδικες.

Ὁ κ. ΒΙΑΝΙ.—Ὀγδόντα πέρδικες;

Ὁ κ. ΣΤΡΟΓΓΥΛΟΣ.—Ναί, τράβηξα πολὺ βαθιὰ μετὰ στὸ Ἑνσάν... Πολὺ σπάνιοι εἶν' ἐκεῖνοι ποὺ φτάνουν ὡς ἐκεῖ καὶ προσάτων γιὰ νὰ κυνηγήσουν. Ἐμεῖς ὥστόσο, μὴ συντοροφία, ὅλοι ἀποφασισμένοι—εἴχαμε σημεῖται δύο γκροῦτ, ἢ δὲν προφτάσαμε νὰ ξεκινήσουμε δτε μὰς συνέβη τὸ ἐκείσθιο ποὺ θὰ σὰς διηγῶ. Ἦταν μαζί μας καὶ ὁ Ἀμπύρ, ὁ ἐμπορος, ποὺ ὕστερα στὸ ἕνα χρόνον σκοτώθηκε ἀπὸ λίθος στὴν Ἀφρικὴ. Φύγαμε ἀπὸ τίς κατασχενοσεις μὰς καὶ πήγαμε τὰ μονοπάτια γιὰ τὰ ριζοβούτια. Στὸ δρόμο τὸ κυνήγι τῶν φτερωτῶν εἶταν ἀφθονο καὶ σκοτώσαμε καμμιὰ ὀγδονταρία πέρδικες.

Ὁ κ. ΒΙΑΝΙ.—Ὀγδόντα πέρδικες;

Ὁ κ. ΣΤΡΟΓΓΥΛΟΣ.—Ναί, τράβηξα πολὺ βαθιὰ μετὰ στὸ Ἑνσάν... Πολὺ σπάνιοι εἶν' ἐκεῖνοι ποὺ φτάνουν ὡς ἐκεῖ καὶ προσάτων γιὰ νὰ κυνηγήσουν. Ἐμεῖς ὥστόσο, μὴ συντοροφία, ὅλοι ἀποφασισμένοι—εἴχαμε σημεῖται δύο γκροῦτ, ἢ δὲν προφτάσαμε νὰ ξεκινήσουμε δτε μὰς συνέβη τὸ ἐκείσθιο ποὺ θὰ σὰς διηγῶ. Ἦταν μαζί μας καὶ ὁ Ἀμπύρ, ὁ ἐμπορος, ποὺ ὕστερα στὸ ἕνα χρόνον σκοτώ

ΓΑΛΛΙΚΗ ΛΟΓΟΤΕΧΝΙΑ

ΤΟ ΠΑΙΔΙ ΤΗΣ ΑΜΑΡΤΙΑΣ

[ΤΟΥ PAUL FEVAL

αίδι της αμαρτίας! Έτσι ήταν το παρόνομα της Μαργαρίτας Μπρένι, ενός κοριτσιού 17 χρονών που κατοικούσε το 1810 στο Σαιν Μαλό. Ο πατέρας της Γιάκωβος Μπρένι, ήταν καλαφάτης των καραβιών, μα έγινε λαθρέμπορος γιατί δεν μπορούσε να ζήσει πια στο λιμάνι, για την αταξία που θα ποίμε παρακάτω.

Η Μαργαρίτα ήταν πολύ όμορφη κι όσοι την κοιτούσαν και δεν ξέφτανε τα περσμένα της, σταματούσανε για να την θαυμάσουν. Ήταν ντυμένη πάντοτε φτωχικά και το χοντρό φουστάνι της δεμένο μ' ένα σχοινάκι στη μέση της, της τήγαινε καλλίτερα παρά τα μεταξωτά στ' άλλα κορίτσια. Είχε μαλλιά ξανθά ριγμένα στους ώμους. Περιπατούσε σβέλτα στην άμμουδιά της ακροθαλασσιάς.

Σαν την κύτταζε κανένας δεν χαμήλωνε τα μάτια της, μα χαμογελούσε λυπημένη και άρχιζε να τραγουδά τόσο λυπητερά που μερικοί κλαίγανε. Στο τέλος όμως τραγουδούσε με χαρά αυτό το τραγούδι της επαναστάσεως της Γαλλικής που της άρεσε:

Αίμα, αίμα, αίμα,
χρηιάζεται η μηχανή!
Να ποτίσουμε τη καρμινιόλα
μ' αίμα, αίμα, αίμα!

Τη μέρα η Μαργαρίτα συγγίγανε στην ακροθαλασσιά, ανεβοκατέβαινε τα κατάρβαχα του λιμανιού και καθότανε στην κορφή του βράχου με μαλλιά ξεπλεγμένα, ακίνητη, σαν άγαλμα. Την γύριζε στην πολιτεία. Πού κοιμότανε κανένας δεν ήξερε.

Να τώρα πώς διηγούνται την ιστορία του κοριτσιού αυτού στο Σαιν Μαλό:

«Το 1793 που ο επαναστάτης Καρπαντιέ δικάζε με την καρμινιόλα τους κατοίκους του Σαιν Μαλό, ο πατέρας της Μαργαρίτας Γιάκωβος Μπρένι, δούλεψε στο λιμάνι και ήταν εργατικό και τιμιο παλληκάρι. Είχε μια γυναίκα όμορφη και ζούσανε ευτυχισμένοι.

Μα η Έπανάστασις του γύρισε τα μυαλά. Συναίνονταν και έχορευόταν τους άριστοκράτες και πρ πάντων τους παππάδες και αυτόν παπά Σολνιέ, του χωριού του, που σκεδόν τον ανέθεσε και τον έκαμε άνθρωπο. Η γυναίκα του τον περνούσε στην έχθρα, και όταν ήταν να κόψουνε κανένα με την καρμινιόλα, έπερε το άδραχτι της και πήγαινε να καθίση κοντά στην καρμινιόλα. Ο άντρας της άφινε και αυτός τη δουλειά του και καθότανε κοντά της. Άμα τελείωνε η καρμινιόλα, γυρνούσε στο σπίτι τους, και κάνανε σχέδια και όνειρα για το παιδί που περιμένανε να γεννηθή.

«Αν είναι αγόρι, έλεγε ο Γιάκωβος, θα το βγάλω «Βρούτε» για να θυμωθώ αυτόν που σκότωσε τον Ρωμαίο Καίσαρα.

— Κι αν είναι κορίτσι; ρωτούσαν η γυναίκα του.

— Τότε θα την βγάλουμε Βουρτουάζ.

— Θάνατο όμορφο, Γιάκωβε. Να την ονομάσουμε «Ελευθερία»!

Και απ' την χαρά τους, χορεύανε και οι δύο τον χορό της καρμινιόλας!

Το 1793 ο Καρπαντιέ απέφασε να κόψει και τον παπά Σολνιέ του Σαιν Μαλό, τον προπάτη του Γιάκωβου και τόσο άλλου κόσμου. Όλοι γνωρίζανε τον καλό παπά και πήγαν να δουν τι μυστήρια θα έκανε στην καρμινιόλα. Τη στιγμή όμως που άνοιξαν δρόμο μεταξύ του κόσμου για να περάση το άμαξι με τον καυμένο τον παπά, πιάσανε πόνοι τη γυναίκα του Γιάκωβου και άρχισε να φωνάζει.

«Ο παππάς ανέβηκε στο σκαλοπάτι της καρμινιόλας και περιμένα το δέμιο, μα αυτός τόχε σκάσει, γιατί δεν ήθελε να βάλει χέρι στο καλόν αυτόν άνθρωπο.

«Ο Καρπαντιέ έβω φρενών φώναζε:

— Δεν βρίζεσαι κανένας άλλος να κόνη τη δουλειά του δημίου; Κανένας όμως δεν δέχτηκε γιατί στο Σαιν Μαλό, όλοι αγαπούσαν τον παπά.

— Γιάκωβε, έλεγε Έβαφνα η γυναίκα του Μπρένι, σιγά στο αυτί του, δεν πιάς σου, τί κάθεται; Την θέρειαν οι πόνοι του τοκετού κι' όμως έμεινε εκεί να χορτάσουν τα μάτια της αίμα.

«Ο άντρας της με τόια βήματα ανέβηκε στο σκαλοπάτι της καρμινιόλας και σούλασε:

— Έβω θα τον κόψω!

Η γυναίκα του έγινε τρελλή από τη χαρά της. Και παρά τους πόνους της έσφιγγε τα δόντια της και τραγουδούσε το άγαπημένο της τραγούδι της Επανάστασεως.

Αίμα, αίμα, αίμα,
χρηιάζεται η μηχανή!
Να ποτίσουμε τη καρμινιόλα
μ' αίμα, αίμα, αίμα!..

«Ο κόσμος όλος παρουσόθηκε κι' άρχισε να τραγουδάει το ίδιο τραγούδι. Είχαν ξεχάσει τον καυμένο τον παπά.

«Ο Γιάκωβος, εν τω μεταξύ έτοιμάσθηκε, ο παππάς τον εύλόγησε και σε λιγάκι έπεσε το κεφάλι του μέσα στο πανέρι τας καρμινιόλας!..

«Ο Καρπαντιέ εύχαρίστησε τον Γιάκωβο και ο κόσμος τον χειροκρότησε. Αυτός άμα πλησίασε την γυναίκα του, την είδε να κρατά στην άγκυλιά της ένα κορίτσι που τόχε γεννήσει κατάχρημα, μπρός στη λαμπή, τόμο. Καταχάρηκε και τη φίλησε.

— Γεννήθηκε σε μέρα γιορτάσιμη, είπε η μάνα του, και θά'νε πολύ τυχερό!

Σαν γυρίσανε στο σπίτι, ξετάσανε καλύτερα το μωρό και το βρήκανε όμορφο. Μόνο στο λαιμάκι του είχε γύρω τριγύρω μια κόκκινη γραμμή σαν περιδέραιο, κολλιά.

— Τι είναι αυτό; ρώτησε η μάνα του.

«Ο Γιάκωβος κτερίσινε απ' την τρομήρα του.

— Το σημάδι της καρμινιόλας! έτρατίλισε.

— Μπα! είπε η γυναίκα του γελώντας, αυτό είναι ένα τυχαίο σημάδι.

«Όσο το παιδί μεγάλωνε τόσο η κόκκινη γραμμή γύρω στο λαιμό του έκανε την ματωμένη κοκκινιάδα της. Κατήντησε σιγά-σιγά να ξεθωιάσει.

«Η μάνα της χάριζε γι' αυτό πολύ.

— Τέλος πάντων, έλεγε, η καρμινιόλα δεν άφισε σημάδι.

Βαπτισαν τέλος την κόρη τους και την ονόμασαν Μαργαρίτα.

Το γεγονός όμως της γεννήσεως της μπρός στην καρμινιόλα δεν λησμονήθηκε.

«Υστερα από δέκα χρόνια που περνούσε, ο κόσμος δεν το ξέχασε και άμα κυτάζανε τον Γιάκωβο φεύγανε από μπρός του. Του έδωσαν το παρατσούκλι «ο Δήμες». Μόνη παρηγοριά του ήτανε η κόρη του. Μα παραδόξως αυτή δεν μιλούσε, λες κι' είχε γεννηθή βουβή. Ένα βράδυ τέλος η γλώσσά της λύθηκε και άρχισε να μιλάει.

Τα γονικά της τρέσανε κοντά της.

— Μίλα, Μαργαρίτα μου, μίλησε πουλάκι μου!

Το μωρό σάπασε, ύστερα κύτταζε στα μάτια τη μάνα του, και άρχισε να ψιθυρίζη το τραγούδι της καρμινιόλας:

— Αίμα, αίμα, αίμα!

Η μάνα λησμονήθηκε, ο άντρας της έτρεξε να την βοηθήση. Το παιδί τραγουδούσε συνεχώς:

Να χρώσω με πηή η μηχανή!

Να ποτίσθ η καρμινιόλα!

— Σώπα! σώπα! φώναζε η μάνα του με φωνή τρομαγμένη, μα το παιδί τραγουδούσε:

Αίμα, αίμα, αίμα!

«Ο Γιάκωβος παραγμένος κύτταζε πότε το μωρό και πότε την μάνα του. Αυτή σηκώθηκε με μάτια όγρ, με τα μαλλιά λευκά. Είχε γεράσει για 10 χρόνια σε δέκα λεπτά της ώρας.

Την άλλη μέρα πάλι δοκίμασε ν' ακούση τη φωνή της μικρής, μα αυτή μ' ένα χαμόγελο άγγελικό στά χείλη, άρχισε πάλι το ίδιο τραγούδι.

«Υστερα απ' όλα αυτά η μάνα της έζησε μερικούς μήνες καρδία και πέθανε απ' την λύπη της χωρίς το μωρό να πάψη, να τραγουδάει:

Αίμα, αίμα, αίμα!

«Ο Γιάκωβος έκλαψε την γυναίκα του, έμεινε μόνος με την κόρη του και το βράδυ σαν γύριζε στο σπίτι, αυτή τραγουδούσε το ίδιο τραγούδι.

«Όταν γίνθηκε 10 χρονών άρχισε να γυρίζη έβω απ' το σπίτι, και ο κόσμος ακούγοντας το τραγούδι της έμαθε το μυστικό της οικογενείας. Όλοι πειά την απέφευγαν και την ονόμαζαν το παιδί της αμαρτίας!

«Ο πατέρας της έχασε την θέσι του και έγινε λαθρέμπορος για να μπορεί να ζή το παιδί του.

«Αρκετά χρόνια ο Γιάκωβος έκανε λαθρεμπόριο σε νταντέλλες και μαχαροπήφουνα της Άγγλιας με μεγάλη προσοχή για να μη τον πιάσουν.

Μα μια μέρα ένας τελωνοφύλακας τον είδε από μακριά που ξεφύττεινε απ' τη βάρκα του ένα σακί γεμάτο, τον πυροβόλησε μα δεν τον πήρε το βόλι, μόνον που τον γνωρίζανε.

«Από τότε δεν μπορούσε πειά να μένη στο Σαιν Μαλό. Η Μαργαρίτα όλη τη μέρα γύριζε στην άκροθαλάσσι και έπαιζε. Την νύχτα σπηλιά που κρυβότανε κι' ο πατέρας της. Οι τελωνοφύλακες προσέχανε κι' ένα βράδυ ένας απ' αυτούς ακολούθησε την Μαργαρίτα από μακριά για να μάθω τον κρυφώνα του πατέρα της. Το κορίτσι ανεβόκατέβαινε τα κατάρβαχα κι' ο φύλακας ίδρωσε πηδώντας από πίσω της. Έβαφνα η Μαργαρίτα χάθηκε απ' εμπρός του. Ο φύλα-

Η ΣΕΛΙΣ ΤΩΝ ΕΡΩΤΕΥΜΕΝΩΝ

Η ΩΡΑΙΟΤΕΡΗΣ ΕΡΩΤΙΚΗΣ ΕΠΙΣΤΟΛΗΣ

ΤΟΥ ΣΑΙΝ—ΠΡΟΣ ΤΗΝ ΙΟΥΛΙΑΝ ΝΕ* ΕΤΑΝΖ

Ιουλίτ, άφηνέ με να αναπνεύσω. Με κάνεις και τρέμω... Το γράμμα σου εινε φλογερό και μεταδίδε στην ψυχή μου την υπερόκοσμη φλόγα... Γιατί μου δίνεις συμβουλές, που άρκει μιά διαταγή σου; Η θέλησή σου εινε ουδένις νόμος για μένα. Ναί, θα έκανα τα πάντα εάν μου το διάταξες, γιατί σ' αγαπώ περισσότερο από όλα στον κόσμο. Και ξέρεις γιατί σ' αγαπώ τόσο;

«Ασούγκιτη κόρη, σ' αγαπώ γιατί είσαι ένα τέλειο πλάσμα και γιατί η ήθικη που έχεις στην καρδιά σου εινε ανώτερη από κάθε άλλη χάρι. Η ψυχική σου ωραιότης με κάνει για πάντα σκλάβο σου, μάθε το, ψυχή μου.

Φεύγω με ελπίδα, ύστερα από την υπόσχεση που μου έδωσες. Σε πιστεύω. Υποσχέθηκες ότι δε θα γίνης γυναίκα ενός άλλου, χωρίς τη συγκατάθεσή μου. Θα σεβασθώ και έχω της επιθυμίες σου. Σου δίνω γι' αυτό το λόγο της τιμής μου. Άγνωστού που θα με οδηγήση ή τύχη εις το στάδιο που εδιίλεξα. Θα κάω όμως ό,τι μπορώ για να νικήσω την τύχη και να γίνω δικός σου. Πάντως ποτέ οι έεροί δεσμοί του γάμου δεν θα με ενώσουν με άλλην γυναίκα από την Ιουλίτ νε* Ετανζ. Δεν ζώ και δεν υπάρχω για άλλη παρά γι' αυτήν και θα πεθάνω στυγρός της ή ελεύθερος. Χαίρε! περνά ή ώρα.

Φεύγω σε λίγα λεπτά. Σαίν—Πρε

ΤΗΣ ΙΟΥΛΙΑΣ ΝΕ* ΕΤΑΝΖ ΠΡΟΣ ΤΟΝ ΣΑΙΝ—ΠΡΕ

«Άχ, φίλε μου, τί μαρτύριο για δύο έρωτευμένους αυτή η συνάντησις μέσα στο πλήθος! Τι μαρτύριο να βλέπωμεθα και να είμεθα τόσο μακριά ο ένας από τον άλλο! Καλλίτερα να είμαστε μακριά! Πώς να υποκαθίσθ ήρεμία, τη στιγμή που εινε τόσο η ταραχή μου; Πώς να μιλώ με του, αδιαφόρου, έμφ η καρδιά μου εινε γεμάτη από αγάπη και τρυφερότητα για ένα μονάχα άνθρωπο;

Ποτέ στη ζωή μου δεν ταράχθηκε τόσο, όσον χθές όταν ανήγγειλαν την επίσκεψή σου εις της κ. νε* Εβάρ. Φωνάζοιμον πώς όλοι με παρατηρούσαν... Δεν ήξευρα τί να κάω, πώς να φερθώ. Όταν μπήκες στο σαλόνι, κοκκίνησα τόσο φοβικά, ώστε η έξ-

κας προχώρησε και είδε μιά σχισμάδα ανάμεσα σε δυο κατάρβαχα και μέσα φως. «Λοιπόν, σκέφθηκε, εδώ εινε η φωλίτσα τους!»

Γέμισε άμέσως πίσω και πήρε μαζί του πέντε συντερόφους του. Ξαναγύρισαν, κατεβήκανε σιγά σιγά στη σχισμάδα και βρεθήκανε σε μιά σπηλιά. Το φως σβήστηκε άμέσως, μα αυτοί άόφανε ένα κερί. Έπάνω σε ξερά φύκια ήτανε ξεπλωμένο το κορίτσι και κοιμώτανε ντυμένο. Την ξυπνήσανε και αυτή άρχισε άταραχη το τραγούδι της:

Αίμα, αίμα, αίμα!

Οι φύλακες τραβήχτηκανε τρομαγμένοι.

— Ναί, έλεπε, ένας απ' αυτούς, αίμα θα γυθί απόψε σαν γυρίση ο ληστής εκείνος; ο πατέρας σου μικρούλα μου...

Η Μαργαρίτα φάνηκε πώς κάτι κατάλαβε.

«Ένας κρότος βάρκα που πλησίαζε άκούστηκε ξαφνικά.

— Νάτος! έλεαν οι φύλακες και τοιμασιήκανε.

Η Μαργαρίτα θέλησε να φύγη μα την φοβερίσανε πώς θα την σκοτώσουνε αν απομακρυνθή. Έκείνη όμως άπαζε το σχοινί που χρησίμευε για σκάλα στον πατέρα της και άρχισε ν' ανεβαίνει στους βράχους. Ένας φύλακας όμως έκοψε με το σπαθί του το σχοινί και το κορίτσι έπεσε πάλι μέσα στη σπηλιά κι' άρχισε να τραγουδάει:

Αίμα! Αίμα! Αίμα!

«Ο Γιάκωβος μη γνωρίζοντας τί συνέβη έπεσε στα χέρια τους, άφου αντίσταθήκανε παλληκαρίσια.

Η Μαργαρίτα δεν φάνηκε πουθενά.

«Ο Γιάκωβος έπειδή αντίσταθήκε στους τελωνοφύλακας καταδικάστηκε σε θάνατο.

Η καρμινιόλα στήθηκε στο ίδιο μέρος που είχε στηθή πρό δέκα χρόνων για να κοπή το κεφάλι του καυμένου παπά Σολνιέ.

«Όλο το Σαιν Μαλό είχε συγκεντρωθή γύρω.

Την στιγμή που το μαχαίρι θα έπεφτε, ένα κορίτσι καταξοσμένο και πληγμένο πέρασε ανάμεσα από το πλήθος και έπεσε στα πόδια της καρμινιόλας...

— Κόρη μου! φώναζε ο Γιάκωβος.

Ήταν η Μαργαρίτα.

Μισοσηκώθηκε και άρχισε να τραγουδάει.

Αίμα θέλει η μηχανή!

Να ποτίσωμε την καρμινιόλα!

«Ο Γιάκωβος έβγαλε μιά φωνή φρίκης κι' έσκυψε το κεφάλι του στο δέμιο...

PAUL FEVAL

αδέρφη μου, που με κύτταζε, έσκυψε και άρχισε να μου μιλά, στο αυτί, κρατώντας την βεντάλλια ανοιγμένη για να με κρύψη. Έγώ έτρεμα για την κακογλωσσία των γυναικών, που με ζήλευουν για την αγάπη που μου δείχνεις.

Η Κλαίρη μου έλεγε πώς είχες και σ' την ίδια ταραχή. Της φαινόσουν στενοχωρημένος, όχρος, ανήσυχος, και δεν ήξερες αν έπρεπε να μιάς πλησιάσης ή να μιάς χαίρετις από μακριά. Εύτυχώς εκείνη τη στιγμή σε έκάλεσε πλησίον της η νοικοκυρά και έκάθησες κοντά της.

Νοιώθω, φίλε μου, πώς αυτός ο τρόπος που ζούμε δεν εινε καλός για μιά. Αγαπώμεθα πολύ για να κρυβόμαστε έτσι. Αυτές η συναντήσεις στα σαλόνια εινε όμορφες γι' αυτούς που βλέπονται και άλλοι και έχουν την ευκαιρία να μιλήσουν, να πουν τον πόνο τους. Οι ανήσυχες μου με βασανίζουν τόσο πολύ, ώστε πρέπει να αλλάξουμε ζωή.

«Ας επαναλάβουμε τη μυστηριώδη ζωή μας, που μιάς έδινε τόσες κρυφές ευτυχίες. Αυτή η μοναξιά ήταν η μόνη ευτυχία στη ζωή. Τα μεγάλα πάθη ζούν στη μοναξιά. Τα φώτα των σαλονιών μαρμαίνουν την αγάπη. Η μελαγχολία μου δεν συμβιβάζεται πειά με την κίνηση και το χορό. Με κουράζουν η κοινοτυπίες που άκούω διαρκώς, με πληγώνουν η κολακείες που δεν μπορώ ν' άποφύγω.

Προτιμώ να μη σε βλέπω καθόλου παρά έτσι... Δεν φαντάζεσαι πόσο ύποφρων!

«Α, αν είχα ποτέ την ελπίδα πως το όνειρό μας μπορεί να πραγματοποιηθή... Άν έρχόταν αυτή η ευτυχισμένη μέρα!

«Άλλα δεν θέλω να μιλώ περισσότερο για ένα άβραιο όνειρο... Συγχώρησε τα παράπονα αυτά, που βέβαια θα νοιώθης πως προέρχονται από θεοική λατρεία... Συγχώρησε με, μόνον μου φίλε. Η καρδιά μου δεν πρέπει να έχη γι' αένα κανένα μυστικό.

Πρέπει μόνο αυτό να μάθης. Έχω ένα μυστικό σχέδιο, που θα γιατίνη τις λύπες μας... Μη ζητάς περισσότερα. Έχε στην καρδιά σου μιά γλυκειά ελπίδα. Όταν έλθη ή ώρα θα μάθης. Προς το παρόν σου επιτρέπω να συζητάς, αλλά σου απαγορεύω να μου κάμης οιαδήποτε ερωτήσεις.

Δική σου για πάντα

Ιουλίτ

ΤΟΥ ΛΟΥΚΙΑΝΟΥ ΒΟΝΑΠΑΡΤΟΥ ΠΡΟΣ ΤΗΝ Κ. ΡΕΚΑΜΕ

«Νοιώζω πως μπορούσα να ζήσω χωρίς εσάς. Είς μίτην προσεπάθησα να πείσω τον εαυτό μου ότι υπάρχουν και άλλες γυναίκες στον κόσμο, όμορφες και θελκτικές, σαν και σένα.

«Απέρηθηκα σήμερα. Όλες μου φαίνονται άγροτες και ψυχρές. Η όμορφη γυναίκα του κόσμου θα με άφινε άσυγκίνητο και θα ένομιζα πως βρισκόμην με μιά άψυχη κοίτη... Προσέβη στο χορό δοκίμασα να παρηγορηθώ με την κυρία νεβ Β. Την γνωρίζετε και ξέρετε τις έρωτικές επιτυχίες της... Η παρουσία της εινε άρεστη για να χωρίζουν από ζήλεια όλες η γυναίκες σ' ένα χορό... Έμεινα μαζί της και έννοιωσα πως ενδιαφέρεται για μένα. Ένας άλλος θα έπρελλανέτο από χαρά. Δεν θα το πιστεύετε, Ιουλίτ, έβλεπα όσον οδύετο εις την ζωήν μου και δεν έβλεπα την στιγμή που θα έφευγα από κοντά της...

Παντού το βλέμμα μου σ' αναζητούσε! με απληστία... Δεν ήλατε. Ποιός ξέρει εκείνο το βράδυ που σ' άδωγησε η ιδιοτροπία που έχετε εαυτή μέσα σας;

Είστε ιδιότροπη και φιλόδοξη μέχρι του βαθμού να μη λογαμάζεστε τίποτε. Ούτε τον πόνο, ούτε την λύπη, ούτε την απελπισία του άλλου! Γι' αυτό θέλησα να σ' τιμωρήσω. Τελείως που είμουν! Τώρα έχω χάσει και πέφτω στα πόδια σας. Σας ικετεύω να με συγχωρήσετε και να με δεχθήτε. Άλλοιώς είμαι άξιος να κάω μιά οιαδήποτε τρέλλα. Είμαι τρελλός για σ' και έλλωζω πως θα με συγχωρήσει. Περιμένο άγωνιώδως την απάντησή σας.

Λουκιανός

Η ΠΑΡΕΛΤΑΙ έπίπεδον κτιστήριον έχον πλάκα 100 x 140 δυνάμενον να πέρνω 4 σελίδας μεγίστης έρημευδους και τυπωθών 1200 φύλλα καθ' ώρα. Μοναδικών δια καθήμενην έπαρχιακήν έφημερίδα. Πληροφορία εις τα γραφεία μας.

ΕΚΛΕΚΤΑ ΔΙΗΓΗΜΑΤΑ ΧΩΡΙΣ ΝΑ ΓΝΩΡΙΣΘΟΥΝ

Η 'Ελιάν Μυστίλ ήταν ξαπλωμένη στο τοίχοκο ντιβάνι της και κύτταζε μελαγχολικά τους βαρείς βελουδένιους μπερντέδες και τα κομψοτεχνήματα που στολίζουν το κομψό σαλονάκι της. Η 'Ελιάν ήταν μία από της περίφημες γυναίκες των γραμμάτων και θυμόταν τα άμελητα ταξίδια της, τα μακρινά ταξίδια της στής χώρας της Ανατολής. Όταν μισόκλεινε τα γαλανά μάτια της, αναπολούσε με τη φαντασία της το παρελθόν, και με νοσταλγία θυμόταν τους γέλαστους ουρανούς, τον ήλιο και τους κινδύνους...

Την ημέρα εκείνη οι μακρινοί ήλιοι ήταν μισοσβυσμένοι στη μνήμη της. Έβρεχε, και από το παράθυρο έφαινοντο οι μαύροι σκελετοί των δένδρων. Στο περιβόλι τα άνθη είχαν μαραθεί και έμεναν μονάχα μερικά άσπρα γουανάντσια. Η 'Ελιάν ήταν πικραμένη. Έν τούτοις ήταν όμορφη και δόλι την ελπίσεναν. Τα βιβλία της ήταν δοσμένα και ύπνουσαν τον έρωτα.

Τόν έρωτα! Ένα λυπητερό μείδισμα δίσταζε τα χείλη της. 'Ο Έρως! Τι ήξερε αυτή! Είχε ποτέ νοιώσει τον αϊθέριο, τον μυστηριώδη έρωτα, που είχε περιγράψει στα βιβλία της. Την είχαν πραγματικά αγαπίσει κανέναν;

Η 'Ελιάν άνοιξε την άγκαλιά της προς την αδύνατη αυτή άγαστη, που θα την έκανε να λησμονήσει όλες της άλλες.

Έξαφνα άκούστηκε το κουδούνι και το γαϊγύσμα των σκύλων. Μία καμαριέρα της έφερε μία κάρτα. Η 'Ελιάν εδίδασσε:

Ανθυπολοχαγός Ρενέ Μαριέν

Βον Σύνταγμα πυροβολικού Άκουϊνόν

Σαϊγκόν

Άγνοοσε το όνομα αυτό, έννοιωθε πάντα στην καρδιά της ένα ζωντανό ένδιαφέρον, για όσους ήρχοντο από μακρινούς τόπους.

Πες του κυρίου να έλθω.

Ο άνθυπολοχαγός Μαριέν ελάλησε. Ήταν ένας νέος ύψηλός, μελαγχολικός και φορούσε πολιτικά ρούχα. Έν τούτοις αϊ ζωοραιο κινήσεις του έπρόδιδαν το πραγματικό του πάθος.

Κυρία, έρω πάς είμαι αδιάκριτος. Άλλά έφθασα χθές εις την Μασσαλία, και είμαι υποχρεωμένος να φύγω αύριο για τη Βρέστη. Μου άνέθεσαν να έκτελέσω προς σάς μία άποστολή... Είναι τώρα τρία χρόνια. Όταν ήμεις ήλθα εις το Παρίσι πέφει μου είπαν πως έταξειδάτε. Γι' αυτό ή συνείδησί μου δεν ήταν ήσυχη.

Εκάθησε σε μία πολυθρόνα, που του έδειξε η 'Ελιάν, και έλεπε κυτάτοντας γύρω του με έκστατικό ύφος.

Ναι... Έτσι σάς είχαμε φαντασθεί. Σ' αυτό το περιβάλλον το έστατικό.

Έπειτα το βλέμμα του με θαυμασμό την περιηροσάθη.

Και σεις, Κυρία, δεν άλλέστε, από τον καιρό που τόσο σάς αγαπούσαμε.

Τι χαρά θα είχε ο καμένος ο Μπερτέ αν ήταν στη θέσι μου! Με συγχωρείτε... Νομίζετε πως παρηγορη! Πρέπει πρώτα να σάς εξηγήσω... Πόσον καιρό έζούσαμε με τη σκέψι σας. Υπόσχεσθε από δύο χρόνια, ο πιστός μας σύντροφος! Γι' αυτό άπό έκτη την ένταπνσι ότι με έννοιετε... Σεις όμως δεν έζούσατε.

Περί τίνος πρόκειται; ήρώτησεν η 'Ελιάν με κάποια άνησυγία. Για ποιόν μιλάτε;

Για τους τρεις μας, για τον Μπερτέ τον Ντυβάλ και μένα, όταν ύπηρετούσαμε στο Λαός, στην Άφρική. Έγώ πρώτος ανέλαβα τα βιβλία σας... Γνωρίζετε βέβαια το είδος της ζωής που διάγουν στα μέρη αυτά οι νέοι, τη στιγμή που διαβούν για της απολαύσεις της ήλικίας των... Μέσα στη φοιτητική μοναξιά μας, είχαμε ως μόνη παρηγοριά μας την ανάγνωσι. Είναι ο μόνος δέσμος που μās συνδέει με τον κόσμο αυτόν, ή μόνη φίλη που μās θυμίζει τα περασμένα χρόνια. Προσθέσατε εις την μοναξιά την πληγή, τη σιωπή, την πνευματική έρημια και θα έννοήσατε τον μαγνητισμό μιάς λέξεως, την δύναμη μιάς φράσεως, την έπιρροή μιάς ιδέας που διαβάσαμε... Γελούσαμε και κλάγαμε καίμια φοβά.

Εθαμιάσαμε τους συγγραφείς και τους αγαπούσαμε σά φίλους, είχαμε προτιμήσεις για τη μιά ή την άλλη ήρωίδα ενός μυθιστορήματος, έζούσαμε τη ζωή τους!

Λοιπόν, Κυρία, τα βιβλία σας ήταν έάνω εις το γράφειόν μας. Είμεθα και οι τρεις τρελλά έρωτευμένοι μαζί σας. Ο Μπερτέ, ο νεώτερος, σάς προτιμούσε από όλους, τους συγγραφείς της πατρίδας μας βιβλιοθήκης. Έγραφατε τότε διηγήματα σε μνι έφημερίδα. Την έπεριμέναμε με μεγάλη άνυπομονησία και την εδιδάχαμε μαζί

και οι τρεις, υπό το φως μιάς μικρής λάμπας. 'Ο Μπερτέ συνήθως εδιδάχατε τα διηγήματα ύψηλωσης, και έμεις δκοόγαμε προσεκτικά. Στην αρχή νομίζαμε πως είσθε άξιοματίνος του ναυτικού, κρυμμένος με ψευδώνυμο. Σας θεωρούσαμε σόν ένα φίλο μας παλιό και σάς όνομάσαμε: «ο μικρός Μυστίλ».

Μία μέρα ο Μπερτέ ήλθε από το Σαϊγκόν πολύ συγκεκινμένος. Μās έπληροφόρησε πως ο άξιωματικός ήταν μία νέα και όμορφη γυναίκα με ξανθά μαλλιά, και με γαλανά μεγάλα μάτια.

Είχατε ταξειδέσει παντού. Υπήρχε βέβαια πάντα γύρω σας κάποιο μυστήριο που μās άρεσε ύπερβολικά! Έζούσαμε με την έλπίδα να ίδουμε και μείς μία μέρα την χαριτωμένη σικουέντα σας.

Αρχίσαμε τότε να σάς όνομάζουμε 'Ελιάν. Αργότερα είδαμε την φωτογραφία σας σε διάφορες έφημερίδες και περιοδικά! Ο Μπερτέ τις έκοβε με το παλλίδι και τις κάρφωνε στους τοίχους. Όταν τον έσταλναν άποστολή έβριζε πάντα μία φωτογραφία σας στο πορτόφλι του.

Σε λίγο άρχισε να ζηλεύει. Δεν μās μιλούσε πια για σάς και σάς εδίδασε κομψά.

Μία μέρα τον είδαμε να κιντρινίζει, ένόσω εδιδάχατε την έφημερίδα.

Έζέρετε τα νέα; Η 'Ελιάν παντρεύεται, η 'Ελιάν παντρεύθηκε! Και με ποιόν; Μά ένα ταπεινόν! Της έχρησε ένα κολλέ από μαργαριτάρια και ένα αυτοκίνητο! Αυτό είναι το ιδανικό μιάς γυναίκας των γραμμάτων!

Με μία κίνηση περιφρονήσεως έπέταξε εις το τραπέζι την έφημερίδα.

Το βράδυ, στο γεύμα, τα μάτια του ήταν κόκκινα, σόν να είχε κλάψει. Δεν εδιδάχαμε εκείνο το βράδυ. Είμεθα σιωπηλοί. Έξαφνα ο Μπερτέ έλεπε:

«Ας είναι, δεν έπίστευα ποτέ πως η 'Ελιάν θα μās προδώσει. Έμεινε μελαγχολικός όλη τη βραδιά. Και μείς το ίδιο... Σάν να σάς είχαμε χάσει... Ο Μπερτέ έβγαλε της φωτογραφίας σας από τον τοίχο και της έβριζε σ' ένα συρτάρι. Τα βιβλία σας έξαφινίστηκαν από το γράφειό μας και κανείς δεν έπαφφερε πια το όνομά σας...»

«Χάστερα από δεκαπέντε μέρες έμάθαμε από την έφημερίδα ότι δεν είχατε παντρευθεί με ένα τραπέζι, άλλα ένα παγκό ζωγράφου... Ήταν λάθος... Ο Μπερτέ έλεπε με χαρά:

«Την συγχωρώ... σκεδόν.

«Χωρισθήκαμε. Έπειτα από ένα χρόνο εύρηκα τον Μπερτέ εις το στρατιωτικό νοσοκομείο του Σαϊγκόν. Ήταν χαμένος και ήξερε πως δεν είχε πολλές μέρες να ζήσει. Το άδωατιμένο σώμα του ήταν ξαπλωμένο σε μία μακρινά πολυθρόνα. Είχα μία από της φωτογραφίας σας στο τραπέζι μου. Μου έλεπε:

«Είμαι εύτυχής που πεθαίνω εδώ. Είναι μία γυνίκα που περιέγραψε εκείνη. Θέλω να ποί υποσχεθής κάτι: Ότι θα πς; να την ίδεις, όταν φθάσης στο Παρίσι. Μίλησέ της για μένα, πς της πως μονάχα αυτήν αγαπήσα στη ζωή μου και ότι θα με θάψουν με την ελπίδα της... Έπειτα δώσε της αυτό το λουλουδάκι».

Ο άνθυπολοχαγός Μαριέν έβγαλε από το πορτοφόλι του ένα φάκελλο, που περιείχε ένα μαρμαριμένο λευκό άνθος.

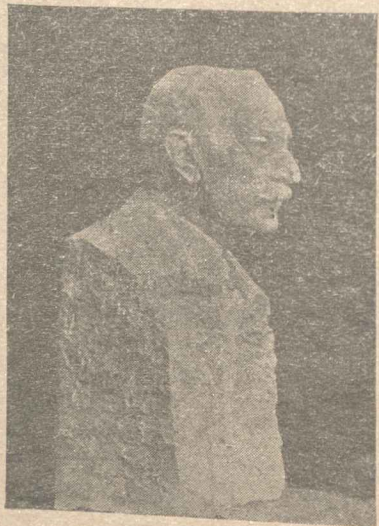
Τα μάτια της 'Ελιάν γέμισαν δάκρυα. Ο άξιωματικός της έφίλησε το χέρι και άπεμκρίθη.

Τότε η 'Ελιάν ρίχτηκε στο ντιβάνι και έσφιξε στα χείλη της το λευκό λουλούδι του πεθαμένου. Έκλαψε με φοικτική άπελπισία την όραιότερη άγάπη της ζωής της. Έκλαψε για έναν που την ελάτρευσε και δεν τον γνώσισε ποτέ...

Μύριαυ Χάρις

ΤΡΑΓΟΥΔΑΚΙΑ

Ο ΕΡΩΣ ΤΟΥ

ΙΩΑΝΝΗΣ ΠΟΛΕΜΗΣ

Προτομή του έλκετοῦ μας γλύπτου κ. Δουκά Δούκα, εις πόν όποιον ο ποιητής έπόθεσεν όλγόγας ήμέρας πρό του θανάτου του.

Απόψε που θα φύγουν οι Καλλιαντάραιοι Με το νερό που θα φαντίζεις τ' άγιασμένο Κόνα, παπιά μου, και σε μένανε μία χάρι Και χύσε άπ το νερό το μυρωμένο Μιά σότλα μες τη δύστυχη καρδιά μου Να φύγη ό... Καλλιαντάραιο παπιά μου! Έρωτοχτυπημένος

ΠΩΣ ΠΡΕΠΕΙ ΝΑ ΗΤΥΝΩΝΤΑΙ ΟΙ ΑΝΤΡΕΣ

ΤΟ ΤΑΞΕΙΔΙΩΤΙΚΟ ΚΟΣΤΟΥΜΙ

Δ'

Διά τα ταξίδια χρειάζονται ειδικά ένδύματα, προσαρμοσμένα με την περίστασι. Πρώτον δίδει εινε εξαιρετικά δυσάρεστο παήμα να φορη ένας άνδρας ένδύματα έφαρμοσμένα εις το σώμα, ένφ πρέπει να διατηρη όλη την έλευθερία των κινήσεων. Δεύτερον δίδει ή μακρά παραιοη εις ένα στενόν βαγόνι ή και εις το πλοίο άκόμη εινε στενόχωρη και τα ρούχα κινδυνεύουν να καταστραφούν. Όταν δέν υπάρχουν ειδικά κοστούμια, ο ταξιδιωτής μπορεί να φορέση ένα από τα παλαιά κοστούμια του. Θα διαλέξη φυσικά ένα ένδυμα με χρώμα γκρι ή μπέζ και ποτέ δεν θα έπιχειρήση να φορέση μαύρο ή μπλε—μαρέν, διότι αυτά τα χρώματα εινε εξαιρετικώς λεπτά και εύκολα λεκιάζουν και σκονίζονται. Προτιμότερον άπειρώς εινε όμως να αγοράση κανείς μερικά ειδή, που, όπως θα ίδουμε παρακάτω, θα χρησιμοποιηθούν και εις άλλους σκοπούς. Θα φορεθούν εις τας έκδρομας, εις τα βουνά, εις τη θάλασσα και εις οίανδήποτε έξοχη.

Το ένδυμα, που θα χρησιμοποιήση για ταξιδιωτικό κοστούμι πρέπει να εινε από ένκατος στερεόν ύφασμα και να εινε πολύ φαρδύ. Τούτο διά να μη χάση το σχήμα του και να έπιτρέψη εις τόν φέροντα να κινήται, ν' άνεβαίγη, να κατεβαίγη με μεγάλη εύκολια.

Εις το πανταλόνι, εινε άπαραίτητες ή πλατειές τσέπες, που λέγονται τσέπες—γκουόες. Η τσέπη αυτές θα σάς χρησιμεύσουν διά να περιέχουν τα άπαραίτητα και σχετικά όντικείμενα του ταξιδιού, το πορτοφόλι, το χαρτί, άκόμη και μερικά τρόφιμα στεγνά, διότι όταν το βαγόνι εινε πλήρες, καθίσταται αδύνατος ή κίνησις. Μέσα εις τή; τσέπες χωρούν τα γάντια, το κάσ-κόλ κλπ. Με αυτή την εύκολία άπλοποιείται το ταξίδι και ο ταξιδιωτής έχει το σχετικό κομφορ του. Είναι και μία σιτηρία εκ μέρους των λοποδυνών, οι όποιοι έχουν πολλαπλασιασθεί τελευταίως, και άναζητούν μία εύκαιρία να άφράξουν.

Το κομπίλε του ταξιδιού θα εινε λοιπόν από καλό μάλλινο ύφασμα. Προτιμητέα εινε τα οργή ή τα έκοσε. Έπιμένουμε εις την πλήρη άποφυγή των σκούρων χρωμάτων που λερώνουν ή γυαλίζουν γλήγορα με την τριβή.

Ένας γιακάς μαλακός από μεταξωτό ύφασμα ή περκάλι, μία γραβάτα οργάνη, εις χρωματιστό που πλησιάζει με το κομπίλε, όπο-όημα πλατεία από χονδρό πτείο χρώματος άναλόγου.

Κάλτσες από ψιλό μαλλί, και γκέτες κινέρινου χρώματος, εάν εινε χειμώνας, μαγιέκια όχι κολληρισμένα θα συμπληρώσουν το ιδανικό κοστούμι του ταξιδιού για ένα κομψό κύριο.

Δέν πρέπει να παραλείψουμε το άπαραίτητο αδιάβροχο, έστω και αν εινε καλοκαιρί. Προτιμότερον εινε το ύφασμα αδιάβροχον από το καουτσούκ. Το καουτσούκ εινε, πολύ καλό και πρακτικό για να προφυλάττη από τη βροχή, άλλα παρουσιάζει ένα σοβαρό μειονέκτημα: Όταν εινε κρύο δέν τό άφίνει να περάση και δίνει μία άνθυμική ζέση εις το σώμα, διότι διατηρεί μία ζεστή ύγρασία. Πρέκει να άποφεύγουμε έπιμελώς το καουτσούκ.

Τα διάφορα ύφασματα αδιάβροχα άπ' έναντίας εινε πρακτικότερα και συγχρόνως κάμουν το καθήκον των ως προς την προφύλαξη από τη βροχή. Περί τα τέλη Οκτωβρίου, όταν άρχίζουν τα κρύα το αδιάβροχο εγκαταλείπεται διά το παγοφόρι από παλιά ρατίβ. Αυτό θα μās χρησιμεύει τη νύκτα διά να προστατεύση από τα κακά σποτήματα της θερμάνσεως και τας αϊφνιδίως μεταβολές της θερμοκρασίας. Το αδιάβροχο θα τοποθετηθή τότε εις το πακέτο του ταξιδιωτού, μαζί με τα έπανωφόρια και τις όμπρέλλες διά να ειναι πρόχειρο έν περιπτώσει βροχής.

Αντί καπέλλου ο ταξιδιωτής, θα προτιμήση πάντοτε την μάλλινη ή πέτινην σασκέτα.

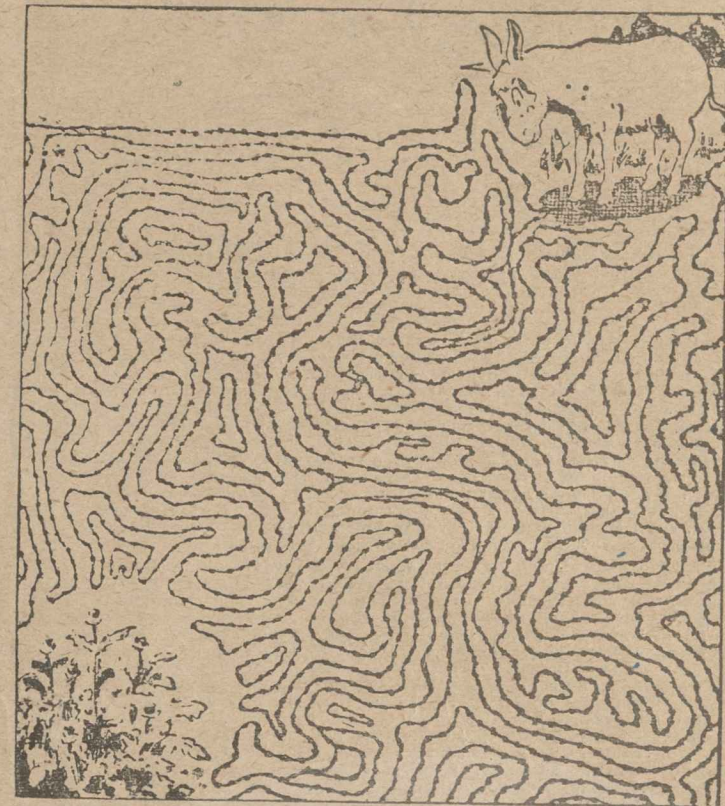
Η σασκέτα ή άγγλική ειναι άπειρώς άνώτερη και πρακτικώτατη. Οι κομποί την εκλέγουν εις πολύ άνοιχτό χρώμα μονόχρωμη ή με καρόφ. Η οργή σασκέτα δέν ειναι της μόδας και φοριέται μόνο από τους κνηγούς. Η σασκέτα χρησιμοποιείται μόνο κατά την διάρκεια του ταξιδιού μέσα εις το βαγόνι. Έπίσης εις το πλοίο. Όταν λήξη το ταξίδι αντικαθίσταται με το φέτο και μπαίνει εις την βαλίτσα. Έπίσης χρησιμοποιούνται τα μεγάλα κάσ—πουσιέρ, που μοιάζουν με έκείνα που φορούν οι ύπάλληλοι των μεγάλων μαγαζιών. Αυτά εινε θαυμασικά διά να προφυλάσσουν από τη σκόνη και εινε πολύ κατάλληλα για ταξίδια με αυτοκίνητα και έκδρομές.

Ποτέ ο ταξιδιωτής δέν φορεί άνοιχτόχρωμα γάντια. Ούτε γάντια πέτινα. Θα εκλέξη γάντια μάλλινα ή από χονδρή κλωστή. Προτιμητέα εινε τα γκρι σκούρα ή και τα μαρόν. Ο Δανός

Ο ΔΙΡΓΟΝΙΣΜΟΣ ΜΑΣ

ΤΑ ΓΑ'Ι ΔΟΥΡΑΓΚΑΘΑ

Ός βλέπετε κατωτέρω εις την εικόνα, ο πάντοτε άτυχής και πειναλέος κύρ Μέντιος έχει όλην την έπιθυμίαν να μεταβή και να βοσκήση στ' άντικρύνα γαϊδουράγκαθα, άλλα δέν βόσκει όδρομο να περάση, σόν χονδροκέφαλος Μέντιος που εινε. Αν τόν λυπάσθε κ' αν θέλετε να του προσφέρετε ένα καλό γεύμα, εδρετε σεις τόν όδρομον αυτόν και μάλιστα τόν πιδό σύντομο.

Από που λοιπόν θα περάση μεταξύ των κενών ο κύρ Μέντιος για να φθάση στα γαϊδουράγκαθα, τας ανακάνθας, όποις θα τας έλεγει ο μακαρίτης Μισογυνίας;

Σημειώστε λοιπόν το όδρομο επί του σχεδίου και στελτε το εις τα Γραφεία μας έντός φακέλλου μετά του σχετικού και άπαραίτητου μονοδραχμίου δικαιώματος συμμετοχής.

Αίσις άνευ δραχμής δέν λαμβάνεται ύπ' όψην.

Επί του φακέλλου σημειώνετε πάντοτε την λέξιν «Διαγωνισμός».

Αι λύσεις θα γίνονται δεκταί μέχρι της 31ης τέχοντος μηνός.

Η κλήρωσις διά την άπομνην των βραβείων θα γίνη το πρώτον δεκαήμερον του Φεβρουαρίου.

Εκ των λυτών θα βραβευσθούν διά κληρώσεως 20 και θα λάβη έκατος ένα 100 δραχμιάς. Θα διανεμηθούν δηλαδή δύο χιλιάδες δραχμών.

Η ΒΙΒΛΙΟΘΗΚΗ ΤΟΥ ΜΠΟΥΚΕΤΟΥ

Έξακολουθεί ραδάτα ή ζήτησις των δύο άστυουργημάτων, τα όποια έξέδωκε τελευταίως το «Μπουκέτο», της ασηματικότητας «Σόνιας» της Γκρεβίλ και της ύπερόχου αϊόνης του Μεγάλου Βάλ-του της Δαγκλεφ. Από τας έπαρχίας και το έξωτερικόν ήττονται έκαιοντάς έκ των βιβλίων μās αυτών.

Κ. κ. Ν. Καλαβρυτινόν Άλευρόν—Σπάρτης, διά Άντ. Κόλλα Κέφωαν, Άγγ. Σκαδών Θεσσαλονίκην, Ιωάν. Χρήστη Σαυθην, Άγγ. Ζερβόν Καλαφάκους, Κ. Κουρίδην Κάτω Κομίνια, Δημ. Νίτσαν Θύνην, Κ. Βαφειάδην Πειραιά, διά Άλ. Κόρυτλη ένταύθα, Θεοδ. Χαριμήν Θύνην, Σ. Ζάβαλιν ένταύθα, Γεωδ. Σχοινών Κομνηνήν, Β. Οίζονομίδην Πάτρας, Δ. Κιφωτόν Πειραιά, Ι. Παπαζακάρην Καπάναφ, Α. Παπαθανασόπουλον Μεγαλόπολιν, Modesto Dimos Dekernes, Melle Patra Naoum Constantinople, Εδωγ. Ράπτην Πύργον. Τα βιβλία σάς δόσάλησαν ταχυδρομικώς.

Εις το πρόσθετος ιδιοτελές όπνημα εξαίρετικού ένδιαφέροντος του γνώστου λογογράφου και συνεγέρταστος μας κ.

ΔΙΟΝΥΣΙΟΥ ΚΟΚΚΙΝΟΥ (Μακκαβαίου)

ΜΙΑ ΑΠΟΣΤΟΛΗ ΤΟΥ ΝΑΠΟΛΕΩΝΤΟΣ ΠΡΟΣ ΤΟΝ ΑΛΗ ΠΑΣΣΑΝ

"Αγία Θριαντάριμα

Κόμιννο Κρασί

Θείη σάν νεράσια

Τέτοια αναγυτά

Να ή εμπορεϊ ισπανική Λεβίηη

και τὸ ἀνδόνι τῆς Λεβίηης

III

POZITA

ή τραγουδίστρα τοῦ δρόμου

POZITA

ΑΠΟΘΕΩΣΙΣ ΚΑΛΛΙΤΕΧΝΙΚΗ

τὴν ἐβδομάδα αὐτὴ στὸ

PANtheon

Ζῶναι ἐλαστικὴ

Κορσεδάκια

Στηθόδεσμοι

Τὰ τελευταία

Παρισινὰ

Μοδέλλα 1928

ΣΤΟ ΝΕΟΝ

ΠΡΟΚΑΤΑΣΤΗΜΑ ΤΩΝ ΕΡΓΟΣΤΑΣΙΩΝ

Α. ΚΛΑΒΕΡΙ

Τῶν Παρισίων

3 ΟΔΟΣ ΠΡΟΔΣΤΕΙΟΥ 3

N. ΧΙΟΝΗΣ & ΣΙΑ

ΜΑΘΗΜΑΤΙΚΟΝ ΦΡΟΝΤΙΣΤΗΡΙΟΝ

ΜΠΕΡΤΟΛΗ

11-ΑΛΩΠΕΚΗΣ-11

Ἀναλαμβάνει ἐπὶ κατὰ διδασκαλίαν τῆς Σχολῆς τῶν Ἑυελπίδων, τὰ προγυμνάσια ὑποψηφίου διὰ τὰς Σχολὰς Ἑυελπίδων, Δοκίμων, Πολυτεχνείου, Ἀνωτάτης Ἐμπορικῆς Σχολῆς καὶ Διμενικῶν Ὑψηροῦ.

ΜΙΚΡΑΙ ΑΓΓΕΛΙΑΙ

ΔΙΚΗΓΟΡΙΚΟΝ Γραφεῖον Θ. Ι. ΠΑΠΟΥ-
ΛΙΑ. 64-Ἐρμού-64.

ΘΕΡΑΠΕΥΤΗΡΙΟΝ ΑΝΤ. Ι. ΘΡΟΥΒΑΛΛΑ
ιατροῦ. Ἀκτινοσκοπήσεις, ἀκτινογραφίαι, ἀκτινοθεραπείαι. Ἐφαρμογὴ δυνάμει τῶν μεθόδων ἡλεκτροθεραπείας. Ὁδὸς Σταδίου 51. Ὁραὶ 10 1 καὶ 8-5.

Α. ΠΑΠΑΧΡΗΣΤΟΣ, πτυχιούχος χειρουργός,
ὁδοντίατρος, Πειραιῶς 9 (οἰκία Τραχίλη). Τα-
χεῖα καὶ ἀνώδυνος θεραπεία δι' εἰδικῆς μεθόδου

ΕΦΘΑΣΕ ΣΤΟΥ ΓΕΩΡΓΑΤΟΥ τὸ CRE-
PE RUBBER. Τὸ CREPE RUBBER εἶνε τὸ γνήσιον
καουτσούκ, μόνον ἐξέχεται τῆς φυτείας. Ἐξεί-
πενταπλασίαν ἀντοχὴν τῶν ἄλλων πετρελίων, εἶνε
ἐλαφρότερον καὶ δροσερότερον. Ὡς ἐπίσης μόνον
ἀφίχθησαν θαυμάσια VEALUX VELOURS CHE-
VREUX VELOURS καὶ πλουσία συλλογὴ Παρι-
ζιάνικων ἀγγραφῶν. Μία ματιὰ στὴ βιτρίνα τοῦ
ἀρμεῖ. ΣΤΑΔΙΟΥ 35.

ΙΑΤΡΟΣ ΣΩΤ. Κ. ΛΥΜΠΕΡΕΑΣ. — Δερμα-
τολόγος, Μπουμπουλινῆς 32. Ὅπισθεν Ἀρχαιο-
λογικοῦ Μουσείου.

ΓΕΩΡΓΙΟΣ Ν. ΜΟΥΜΟΥΤΣΗΣ, ἱατρός Δερ-
ματολόγος. Ἐπὶ δεκαεστὶαν Ἐπισμητὴς τῆς
ἰδιαιτέρας κλινικῆς τοῦ καθηγητοῦ κ. Γαργαλιού
Φωταίνου. Δέχεται καθ' ἑκάστην, ὁδὸς Κεφα-
ληγίας 15Α. Ὁραὶ 8-10 π. μ. καὶ 4-6 μ. μ.

ΜΙΧ. ΝΙΚΟΛΑΪΔΗΣ, διπλωματοῦχος ὁδον-
τοίατρος, ὁδὸς Μεγάλου Ἀλεξάνδρου, Κοβαλλὰ.

Ἀληθινὴ κοσμητικὴ
συγκέντρωσις γίνεται
κάθε μέρα στὸ

ΘΑΛΑΣΣΙ

ΣΑΛΟΝΙ.

Ἐκεῖ κάθε κορμὴ
καὶ κάθε δεσποινίς
ἔχει παραγγελίαν τὸ
Κοστοῦμι τῆς τελευ-
ταίας μόδας καὶ τὸ
πλέον σὺν μαπέλλο.
Ἐκεῖ ἐτοιμάζονται
ὁλόκληρες προίκας
ἀπορροσούχων πρω-
τοφανεῖς εἰς ἐκείνην
καὶ καλαισθησίαν.

Τὸ "ΘΑΛΑΣΣΙ
ΣΑΛΟΝΙ," δέχεται
ἰσχυρὰν παραγγελ-
σίαν καὶ ἀπὸ τὰς
ἑξαρχίας δι' ὅλα τὰ
ἔθνη τῶν Κυριῶν καὶ
Δεσποινίδων. Αἱ ἰδι-
αιτέρας πληροφροῦν
ἀποσυνθέσαντες πρὸς
τὴν Διασύντησιν τοῦ
"ΘΑΛΑΣΣΙΟΥ ΣΑΛΟ-
ΝΙΟΥ," Καν. ΒΑΣΙΛ
ΙΑΤΡΟΥ, Σουλτάν 12.

ΠΡΟΤΥΠΟΝ

ΝΟΜΙΚΟΝ ΦΡΟΝΤΙΣΤΗΡΙΟΝ

ΔΙΟΝ. Ι. ΧΡΙΣΤΑΚΟΥ

ΟΔΟΣ ΠΕΙΡΑΙΩΣ 13 (ΟΜΟΝΟΙΑ)

Ἡ τελειότερα κατὰ τὰς Κύκλους διπλω-
ματικῶν καὶ ἐνσηματικῶν ἐξετάσεων.
Καθ' ἑκάστην μεθοδικὴ διδασκα-
λία καὶ ἐξέτασις.